STJERNEN

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

139. ÅRGANG NUMMER 4 APRIL 1990

STJERNEN

APRIL 1990

PÅ OMSLAGET:
MALERI AF
KNUD EDSBERG

PROFETENS ORD

Det er værdifuldt for mig at holde *Liahona* (Stjernen på spansk). Her kan jeg finde profetens og generalautoriternes ord. Disse dejlige sandheder betyder, at jeg kender Herrens vilje.

Et af de budskaber, som har betydet mest for mig, var præsident Ezra Taft Bensons budskab – „Til Kirkens voksne, enlige kvinder". Jeg fornemmede, at det var Herrens ord til sine døtre. Det er så klart og rigtigt, og jeg kan se, at det er evige principper, der har det formål at hjælpe os med at bevare den rette indstilling, så vi kan være værdige til at gå i det hellige tempel.

Det er så smukt at have tillid til Herren og vide, at han fuldstændig vil opfylde sine løfter til os, hvis vi er lydige.

Når jeg læser i *Liahona*, så lærer jeg mine søskende rundt omkring i verden at kende, når jeg læser om deres oplevelser og vidnesbyrd. Jeg er så glad, fordi jeg ved, at Jesu Kristi evangelium findes i så mange lande, og at folk overalt kan nyde glæde af Frelserens budskab.

Jeg ved, at vor himmelske Fader elsker alle mennesker, og at han ønsker det bedste for sine børn.

Maria Quinteros Inostroza
Jose Arrieta ward
Las Condes stav,
Santiago Chile

I JESU FODSPOR

Vi må læse gode bøger og blade, hvis vi vil være oprigtige i hjertet og berige vores ånd. Jeg har altid haft gode blade hos mig, så jeg har kunnet opfylde dette krav – jeg glæder mig hver måned til et godt blad – *Songdo Wi Bot* (*Hellige venner* – Stjernen på koreansk).

Jeg er så taknemmelig, fordi jeg, ved at læse dette blad, har lært sandheden i Frelserens budskab, og at jeg kan følge i hans fodspor, når jeg læser den nulevende profets ord.

Jeg finder flere opbyggende vidnesbyrd og smukke historier i *Songdo Wi Bot* end i noget andet blad. Det er lige så forfriskende som en regnbyge i en ørken, og det giver os netop det, som vi behøver for at overvinde livets skuffelser, frustrationer, sorger og nedture.

Jeg elsker *Songo Wi Bot*, og jeg synes, at dette blad er nummer ét. Jeg håber at flere hellige vil lære at holde af dette blad og læse det og Mormons Bog sammen med deres naboer.

Lee, Kang Ok
Shindang ward
Seoul stav, Korea

VENTET MED LÆNGSEL

Mange af Kirkens medlemmer, blandt andet de mindre aktive, venter med længsel på, at *A Liahona* (Stjernen på portugisisk) kommer hver måned.

Det Første Præsidentskabs budskab er noget ganske særligt. Her er det som om, at vi taler med Herrens repræsentant, ansigt til ansigt.

Selv børnene længes efter bladet, fordi der er noget i det for enhver alder. Når det kommer, er der nogle læsere, som omgående slår op på de lokale nyheder, og Hjælpeforeningssøstrene finder hurtigt frem til besøgslærerindebudskabet, som de skal ud med til deres søstre. Det er som om, at vi hver måned kan høre de hellige sige: „Det sidste nummer af *A Liahona* er virkelig godt! Der er nogle af artiklerne, der er som skrevet til mig personligt."

For mange inaktive medlemmer er dette blad deres eneste forbindelse til Kirken.

Alcina Penedo Tinoco
Barbosa
Jardim Caxingul
Sao Paulo stav, Brasilien

SÆRDELES OPBYGGENDE

Det første jeg gør, så snart jeg har modtaget *De Ster* (Stjernen på hollandsk), er at læse budskabet fra Det Første Præsidentskab og lægge mærke til, om der er noget, som jeg kan indføre i mit liv. Dernæst slår jeg op på medlemmernes personlige oplevelser, fordi jeg føler mig så opbygget ved at læse om mennesker, der lever under samme forhold som jeg – især europæiske medlemmer.

Jeg holder meget af at læse om medlemmer, der efterlever evangeliets principper trods det, at de bor i lande, hvor de politiske og sociale forhold gør det vanskeligt for dem. Deres oplevelser bør virke opbyggende på medlemmer i andre dele af verden.

Martriet Noot
Nijemen
Holland

April 1990 139. Årgang Nummer 4
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

Det Første Præsidentskab:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum:
Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Vejledere: Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, William R. Bradford, Francis M. Gibbons, Jeffrey R. Holland

Redaktør: Rex D. Pinegar

Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter:
Thomas L. Peterson

International Magazines:
Chefredaktør: Brian K. Kelly
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør: Ann Laemmlen
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Kunstnerisk leder: M. Masato Kawasaki
Layout og design: Sharri Cook

STJERNEN
Redaktør: Carsten Gram
Kirkenyt: Jørgen Ljungstrøm

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 31 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 42 187727

© 1990 by Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 a year. $1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre Dkr. 85,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 31 20 988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US$10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by
Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 9004 DA

BUDSKAB
FRA
DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

„VÆR IKKE VANTRO"

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY
FØRSTERÅDGIVER I
DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Tro på Jesus Kristus vor Frelser og Forløser, Guds Søn, den største personlighed der har levet, og tro på at han lever.

I denne måned fejrer den kristne verden påsken til minde om opstandelsen, da den opstandne Herre viste sig for Maria Magdalene og senere for de ti apostle, idet Tomas ikke var til stede.

„De andre disciple sagde nu til ham: ‚Vi har set Herren.'" Men Tomas, der var som så mange i vore dage, sagde: „Hvis jeg ikke får set naglemærkerne i hans hænder, ja, stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke" (Johannes 20:25).

Har I ikke også hørt folk sige ligesom Tomas? „Giv os et bevis," siger de, „et bevis, vi ikke kan fornægte. Et vi kan se med vore øjne og høre med vore ører og føle med vore hænder, før vil vi ikke tro." Det er sådan, man siger i den tid, vi lever i. Tvivleren Tomas er i alle tidsaldre blevet et symbol på de mennesker, som ikke vil acceptere andet end det, der fyisk kan bevises og forklares – som om man kan bevise kærlighed eller tro eller selv et fysisk fænomen som elektricitet.

Men otte dage senere var apostlene igen samlede, og denne gang var Tomas med. „Da kommer Jesus, mens dørene var lukkede; og han stod midt iblandt dem og sagde: ‚Fred være med eder.'

Derefter siger han specielt til Tomas: ‚Ræk din finger frem, se, her er mine hænder; og ræk din hånd frem og stik den i min side, og *vær ikke vantro, men troende!*'

Tomas svarede og sagde til ham: ‚Min Herre og min Gud!'

Jesus siger til ham: ‚Fordi du har set mig, tror du; salige er de, som ikke har set og dog tror" (Johannes 20:26-29. Fremhævelse tilføjet).

TRO PÅ JESUS KRISTUS

Til alle, som måske tvivler, vil jeg gentage de ord, som blev sagt til Tomas, da han følte Herrens sår: „Vær ikke vantro, men troende!" Tro på Jesus Kristus, Guds Søn, den største personlighed der har levet i tid og evighed. Tro på, at hans

uforlignelige liv strækker sig helt tilbage til, før verden blev dannet. Tro på, at han var Skaberen af den jord, vi lever på. Tro på, at han var det Gamle Testamentes Jehova, at han var det Nye Testamentes Messias, at han døde og opstod, at han besøgte det vestlige kontinent og underviste folk der, at han indvarslede denne sidste uddeling af evangeliet, og at han lever, den levende Guds Søn, vor Frelser og vor Forløser.

Johannes siger om skabelsen, at „alt er blevet til ved det (ordet – ham), og uden det (ham) blev intet til af det, som er" (Johannes 1:3).

Kan nogen, der har vandret under nattens stjerner, nogen, der er blevet begejstret over foråret, tvivle på en guddommelig skabelse? Når man ser jordens skønhed, får man lyst til at sige med Salmisten: „Himlen forkynder Guds ære.

Dag bærer bud til dag, nat lader nat det vide" (Salme 19:1-2).

Alt det smukke på jord bærer præg af Mesterens skaberværk, hans hænders værk, de samme hænder som Tomas forlangte at røre, før han ville tro.

Vær ikke vantro, men tro på Jehova, på ham, hvis finger skrev på stentavlerne midt i tordenbragene på Sinaj: „Du må ikke have andre guder end mig" (2 Mosebog 20:3). De ti bud danner grundlag for alle gode love, der findes blandt mennesker, og de er blevet til ved hans guddommelige genialitet. Når I ser på det umådelige antal love, der er lavet for at beskytte menneskene og samfundet, så tænk på, at de har rod i disse få ord, som den alvise Jehova gav Israels leder – Moses.

Tro på ham, der var Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, som var alle de fordums profeters inspirationskilde, når de

ILLUSTRERET AF ROBERT BARRETT

talte, som Helligånden bevægede dem til. De talte for ham, når de irettesatte konger, når de revsede nationerne, og når de som seere så frem til den lovede Messias' komme og forkyndte ved åbenbaringens kraft. „Derfor vil Herren selv give eder et tegn: se jomfruen bliver frugtsommelig og føder en søn, og hun kalder ham Immanuel" (Esajas 7:14).

„. . . og Herrens Ånd skal hvile over ham, visdoms og forstands Ånd, råds og styrkes Ånd, Herrens kundskabs og frygts Ånd" (Esajas 11:2).

„. . . på hans skuldre skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste" (Esajas 9:6)

Tvivl ikke, men tro, at det var ham, der blev født i et krybberum, fordi der ikke var plads på herberget. En engel spurgte en profet, som i et syn havde forudset, at disse ting ville ske: „Fatter du Guds nåde?" (1 Nephi 11:16). Jeg tror ikke, at nogen af os fuldt ud forstår – at den store Jehova kom ned blandt menneskene, at han blev født i en stald i en lydstat, blandt mennesker, der hadede ham. Men ved hans fødsel sang et englekor til hans ære. Der kom hyrder for at tilbede ham. Der opstod en ny stjerne i øst. Vise mænd rejste langt for at bringe ham guld, røgelse og myrra. Mon de

„JEG TROR IKKE, AT NOGEN AF OS FULDT UD FORSTÅR – AT DEN STORE JEHOVA KOM NED BLANDT MENNESKENE."

rørte ved hans små hænder med undren og ærefrygt, da de gav deres gaver til den nyfødte Konge?

Herodes den Store, som kendte profetierne, frygtede disse hænder og søgte at ødelægge dem – og den forfærdelige nedslagtning af uskyldige børn bragte blod over hans egne hænder og hans eget hoved.

Tro på, at Johannes Døber talte med åbenbaringens kraft, da han om Jesus erklærede: „Se, Guds lam, som bærer verdens synd!" (Johannes 1:29) – og at det var den Almægtiges røst, der over Jordans vande forkyndte: „Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag" (Mattæus 3:17).

Tro på og vid, at han var miraklernes mand. Han, der havde skabt og styret verden som den store Jehova, som kendte jordens elementer og alle livets funktioner. Han begyndte i Kana'an, hvor han forvandlede vand til vin, han fortsatte og fik lamme til at gå, blinde til at se, døde til at vende tilbage til livet – han, Mesterlægen, som helbredte de syge ved den magt og myndighed, han havde i sig som Guds Søn.

Han var den, der trøstede sin tids nedbrudte, alle de generationer som eksisterede før og dem, der fulgte efter, de, som havde virkelig tro på ham, og han har sagt til os:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.

Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let" (Mattæus 11:28-30).

TROENS STYRKE

Jeg talte en dag med en ven, som var flygtet fra sit fædreland. Da hans land tabte en krig, blev han arresteret og interneret. Det lykkedes hans hustru og børn at komme væk, men han sad fængslet i over tre år, hvor han ikke kunne komme i forbindelse med sine kære. Den mad, han fik, var ussel, leveforholdene var dårlige og der var ingen udsigt til, at det ville blive bedre.

„Hvad hjalp dig gennem hele denne mørke tid?" spurgte jeg.

Han svarede: „Min tro; min tro på Herren, Jesus Kristus. Jeg lagde min byrde på ham, og da så det hele meget lysere ud."

Engang, da Herren rejste gennem Samaria, blev han træt og tørstig. Han holdt hvil ved Jakobs brønd og bad en kvinde, der kom for at hente vand, om noget at drikke. I samtalen der fulgte, forkyndte han den frelsende kraft i sine lærdomme, idet han sagde: „Enhver, som drikker af dette vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kildespring til evigt liv" (Johannes 4:13-14).

Under den samme samtale fortalte han, hvem han var, da kvinden ved brønden fortalte om den lovede Messias, „han,

„TRO PÅ, AT JESU KRISTI UFORLIGNELIGE LIV STRÆKKER SIG HELT TILBAGE TIL, FØR VERDEN BLEV DANNET."

der kaldes Kristus". Han sagde utvetydigt: „Det er mig, jeg, som taler med dig" (Johannes 4:25-26).

Tvivl ikke, men tro, at han er Mester over liv og død. Han forkyndte den sørgende Marta sin evige kraft, idet han sagde: „Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.

Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø" (Johannes 11:25-26).

Er der nogen sinde før eller siden blevet udtalt så storslåede ord til trøst for mennesker, som har mistet deres kære? Tomas var til stede, da disse ord blev sagt, og også da Lazarus bagefter blev kaldt frem fra graven. Alligevel tvivlede han på Herrens magt til at opstå efter den forfærdelige død på korset – og han hævdede over for sine medapostle, at han ikke kunne tro det, medmindre han følte sårene i Jesu hænder. Det er intet under, at Jesus irettesatte ham ved at sige: „Vær ikke vantro men troende" (Johannes 20:27).

ANDRE BEVISER

Vi er ligesom Tomas tilbøjelige til at glemme beviserne på Kristi mageløse liv og kraft. Sådanne beviser findes ikke alene i Bibelen, den gamle verdens testamente. Der findes også et testamente for den nye verden. Det er blevet frembragt ved Guds gave og kraft for at overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus. Det er Mormons Bog, og den indeholder endnu et vidnesbyrd, som er givet i et smukt sprog og i en magtfuld ånd.

Under Jesu jordiske mission talte han om får, der hørte til en anden fold, han ville også undervise dem, og han erklærede, at de skulle høre hans røst, „og der skal blive én hjord, én hyrde" (Johannes 10:16).

Nogen tid efter Kristi opstandelse, hørte disse mennesker, som var forsamlet i Overflødighedens land et sted på det amerikanske kontinent, en røst fra himlen. Det var Guds røst, som sagde til dem:

„Se, min Søn, den elskede i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham.

Og . . . de så et menneske stige ned fra himlen, og han var klædt i en hvid kjortel; og han kom ned og stod iblandt dem," og sagde til dem:

„Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden" (3 Nephi 11:7-8, 10).

Han bad dem, som han bad Tomas, om at føle på hans hænder og i hans side, og de blev forbløffede og råbte: „Hosianna! Velsignet være den allerhøjeste Guds navn!" (vers 17).

De tvivlede ikke, men de troede, ligesom de millioner, der har læst dette forunderlige vidnesbyrd om den opstandne Herre. Hvis vi bønsomt vil læse det, vil vi vide, at dette forunderlige vidnesbyrd om Kristus er sandt.

Vi har endnu et vidne, for lige så sikkert som Guds røst ved Jordanfloden erklærede, at Jesus var hans guddommelige Søn og atter gjorde det på Forklarelsens bjerg samt i Overflødighedens land, har han givet den samme erklæring ved påbegyndelsen af evangeliets uddeling i de sidste dage. Det skete i en enestående åbenbaring, hvor Gud, den evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus viste sig og talte til den søgende unge mand, Joseph Smith, som i de efterfølgende år talte som den opstandne Herres profet. Og denne profet gav endog sit liv som et vidne for ham, der døde på korset.

Med de mange vidnesbyrd og med en overbevisning i hjertet, som er opstået ved Helligåndens kraft, vil jeg beskedent og inderligt og kærligt tilføje mit vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus: Derfor, o menneske: „vær ikke vantro, men troende" – tro på ham, der er Guds levende Søn, vor Frelser og Forløser. Efterlev hans lærdomme, hold hans bud og modtag hans uforlignelige vejledning og trøst i jeres liv. ☐

IDEER TIL HJEMMELÆRERNE

1. I vore dages kultur er det ikke ualmindeligt at mange ønsker bevis i åndelige sager, ligesom Tomas gjorde, og siger: Bevis det for os, ellers vil vi ikke tro.

2. Herren har bedt os om ikke at være vantro, men troende – tro på, at han er Guds Søn, jordens Skaber, det Gamle Testamentes Jehova og det Nye Testamentes Messias, at han indvarslede denne sidste uddeling af evangeliet, at han lever i dag og er vor Frelser og Forløser.

3. Skrifternes bevis på, at Jesus er vores opstandne Herre, findes i det Nye Testamente og Mormons Bog, og i den åbenbaring, som den unge Joseph Smith fik, da Faderen og Sønnen viste sig for ham.

IHUKOM MIG UNDER NADVEREN

Og han tog et brød, takkede og brød det, gav dem det og sagde: „Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!" (Lukas 12:19).

En søndag morgen hørte en sygeplejerske, Janalee Gale, på et stort hospital i Salt Lake City, en bekendtgørelse om at der ville blive afholdt gudstjeneste for patienterne. Janalee spurgte hver af sine patienter, om de kunne tænke sig at komme med, men hun opdagede at de fleste af dem var for syge eller trætte til at deltage.

En dame, der var sidste dages hellig, sagde, at hun godt ville deltage i gudstjenesten for de sidste dages hellige. Janalee hjalp patienten med at gøre sig klar og friserede hende. Selv om patienten havde stadige smerter, beklagede hun sig ikke.

Nogen tid senere, tog denne dame Janalees hånd og sagde: „Jeg vil bare gerne takke dig, fordi du hjalp mig til kirke. Jeg har ikke været der et stykke tid, fordi jeg har været så syg. Da jeg deltog i nadveren . . ." hun holdt en pause, og fortsatte derpå, „følte jeg Guds ånd, og jeg ved, at Kristus er min Frelser." Begge kvinder var rørt til tårer. (Se „Den glemte sabbat", Den danske Stjerne, december 1983, s. 20-22).

Ihukommelse af Frelseren er et vigtigt led i nadvertjenesten. Nadveren, som vi nyder hver søndag, er en fysisk påmindelse om de pagter, vi indgik i dåben, hvor vi påtog os Kristi navn og erklærede os som værende hans disciple. Mens vi hører nadverbønnerne over brød og vand, har vi tid til at tænke over Frelserens offer for vore synder og til at ihukomme ham. Vi bliver mindet om de velsignelser, vi kan modtage, dersom vi bestræber os på at holde vores dåbspagt – så vi altid kan have Herrens ånd med os.

ILLUSTRERET AF BETH WHITTAKER

NADVEREN, VI NYDER HVER SØNDAG, ER EN FYSISK PÅMINDELSE OM DE PAGTER, VI INDGIK I DÅBEN.

Hvilket forunderligt løfte! Vi vil også kunne føle Åndens trøst og vejledning, på samme måde som Janalees patient. Dette vil ske, når vi holder de pagter, vi indgår, når vi deltager i nadveren, og bestræber os på at leve et kristent liv. Hvis vi for eksempel har syndet eller næret dårlige følelser over for nogen, skal vi omvende os og forlige os med den pågældende.

Når vi erindrer os Frelserens eksempel, kan vi bedre leve op til hans forbillede. □

Forslag til besøgslærerinderne

1. I, eller den søster I besøger, får måske lyst til at fortælle om en oplevelse, hvor I gjorde en særlige indsats for at deltagelsen i nadveren kunne blive meningsfuld, og hvor det viste sig at være en velsignelse.

2. Fremkom med forslag til, hvordan vi bedre kan ihukomme og tilbede Frelseren under nadveren. Hvilken hjælp vil det være for os at ihukomme ham i det daglige?

(Se *Familieaftèn, Idé- og håndbog*, side 64-68 angående dette emne).

DE HELLI

SIDSTE DAGES HELLIGE BYGGER FOR TIDEN KIRKER I BYER SOM FIRENZE.

GIUSEPPE PASTA, SOM ER PRÆSIDENT FOR MISSIONEN I ROM I ITALIEN.

TIL HØJRE: PRÆSIDENT OG SØSTER VAIRA I DERES HJEM I NÆRHEDEN AF COMOSÉN. PRÆSIDENT VAIRA VAR DEN FØRSTE PRÆSIDENT FOR MILANO STAV, OG HAN ER NU PRÆSIDENT FOR MISSIONEN I CATANIA.

GE I ITALIEN

FOTOGRAFIERNE ER TAGET AF FORFATTEREN

DON L. SEARLE

Evangeliets dag er oprundet for italienerne, og tusindvis har opdaget, hvilken lykke og fred det giver.

Den unge studerende, Giuseppe Pasta, syntes, at hans tro på Gud ustandselig blev udfordret af hans ateistiske venner. For at styrke sin tro, påbegyndte han et indgående studium af Bibelen, og det bragte Giuseppe nærmere Gud. Men det overbeviste ham også om, at hans forfædres kirke på én eller anden måde manglede noget. Her lærte han de grundlæggende moralbegreber, men han synes, at der måtte være mere i Jesu Kristi evangelium.

Hvor fandtes den manglende sandhed?

Da hans bønner om yderligere oplysninger ikke syntes at blive besvaret, konkluderede han, at han måske ikke var retfærdig nok. Han prøvede at ydmyge sig ved at hjælpe patienter på et velgørenhedshospital, hvor „jeg fandt Kristi rene kærlighed".

Så mødte han en dag to sidste dages hellige missionærer, som stod på gaden uden for hospitalet med deres tavle og forkyndte evangeliet. Dette møde førte efter længere tids studium til, at han omvendte sig, men i begyndelsen fortalte han ikke sin familie om sin dåb.

Da de opdagede det, blev de knust. Hans venner kom til ham med et andragende, med hundreder af underskrifter, hvor han blev bønfaldt om at vende tilbage til den „sande kirke". Der blev aftalt et interview mellem ham og kardinalen i Turin, i håb om at præsten kunne overtale ham til at ændre sindelag. De blev gode venner. Kardinalen blev efterhånden overbevist om, at Giuseppe var oprigtig i sin tro og rådede ham til at være trofast overfor den.

Giuseppe Pasta har nu været medlem af Kirken i tyve år, længe nok til at man må anse ham for at være pioner blandt de sidste dages hellige i Italien. Han var ansat hos Fiat i sytten år, før Kirken ansatte ham til at åbne det første regionskontor i Italien. Han er nu besegler i templet og har haft det privilegium at besegle mange af sine landsmænd for tid og evighed i templet i Schweiz. Nu, hvor han er præsident for missionen i Rom i Italien, står han som leder for 150 unge missionærer, der bringer evangeliets sandheder ud til andre italienere.

Mange italienske sidste dages hellige har, ligesom præsident Pasta, lagt deres liv om for at tilslutte sig Kirken, da de opdagede evangeliske sandheder, som de ikke før kendte til. Mange er som han pionerer i deres familie og i deres land.

Antonio Mura, der bor på Sardinien, afviste missionærerne to gange, og nægtede at åbne sin dør. Den tredje gang missionærerne kom, sagde de til den, der lukkede op, at der var en mand i huset, som havde brug for at høre deres budskab. De sagde, at de vidste det, fordi Herrens ånd havde ført dem til hans dør hele tre gange. Omsider lyttede Antonio Mura til evangeliets budskab – og opdagede, „at det var som et vindue, der blev åbnet til et landskab, som han ikke anede var der". Han husker, at han „slugte" Mormons Bog. Siden han blev døbt i 1973, har han siddet i en lang række lederstillinger – blandt andet som distriktspræsident.

Langt mod syd, på Sicilien, stod Rosario Virgillito og hans tilkommende hustru begge overfor modstand i deres famili-

ARKITEKT GIOVANNI BATTISTA TONON PÅ SIT KONTOR. HAN HAR VÆRET MEDLEM AF KIRKEN SIDEN 1968 OG HAR ARBEJDET I MANGE FORSKELLIGE STILLINGER I KIRKEN.

er, da de tilsluttede sig Kirken i 1984. Eftersom der er tradition for at afholde stort kirkebryllup på Sicilien, var familierne forvirrede og såret over, at Rosario og hans kæreste i stedet for ønskede at blive gift i noget, de kaldte et tempel, langt borte i Schweiz. Men det unge par ønskede at gøre det, som de vidste var rigtigt. Rosario virker nu som ældsternes kvorumspræsident i grenen i Catania. Han er pioner i sin familie og ved, at hans eksempel har alvorlig betydning. „Jeg må ikke gøre noget forkert, for min familie holder stærkt øje med mig."

Den italienske kirke har meget dominerende traditioner. For mange italienere findes der ingen anden kirke end den ene, hvorom traditionerne i generationer har kredset.

Det var disse stærke kirketraditioner, som ældste Lorenzo Snow fra De Tolv Apostles Råd blev konfronteret med for næsten 140 år siden. Han fik ingen succes blandt de italienske katolikker, men derimod blandt valdenserne, en protestantisk gruppe i Norditalien.

Den 19. oktober 1850 klatrede Lorenzo Snow sammen med tre missionærer op på et bjerg i nærheden af Torre Pellice, ved foden af de italienske Alper. De kaldte bjerget Mount Brigham og et udspring af bjerget kaldte de „Profetiens klippe". Derpå indviede ældste Snow landet til evangeliets forkyndelse. Den 27. oktober optegnede missionærerne deres første dåb.

Selv om ældste Snow blev kaldet til at arbejde andre steder, fortsatte arbejdet i Italien og bredte sig til Schweiz. Da missionen i 1854 blev til en schweizisk-italiensk mission, havde Italien tre grene med ialt 64 medlemmer. 50 af de omvendte var allerede emigreret til USA.

Men til sidst blev missionærerne kaldt væk, og Kirkens organisation visnede hen.

Efter den anden verdenskrig blomstrede Kirken op igen, da soldater fra USA blev stationeret i Italien. I begyndelsen af 1960-erne, organiserede de sammen med deres familier grene og grupper under den schweiziske mission. Der var desuden nogle få italienske medlemmer, som Vincenzo di Francesca (se „Jeg vil ikke brænde bogen", Stjernen, juni 1988, s. 14-16), der på en sælsom måde fandt frem til evangeliet. De amerikanske soldater har også medvirket til, at der er kommet flere lokale omvendte. I midten af 1964 rapporterede missionen i Schweiz, at der var 229 sidste dages hellige i Italien. Den 27. februar 1965, da Mormons Bog netop var udgivet på italiensk, organiserede den schweiziske mission en italiensk zone. Der blev sendt missionærer til Turin, Milano, Brescia, Verona, Vicenza og Pordenone.

Den 10. november 1966 genindviede ældste Ezra Taft Benson fra De Tolv Apostles Kvorum Italien til forkyndelsen af evangeliet, omtrent på det samme sted hvor ældste Snow havde indviet landet til missionering 116 år tidligere. Under indvielsesbønnen blev han ved det hellige Præstedømmes myndighed inspireret til at forudsige, at tusindvis af italienere ville komme ind i Kirken.

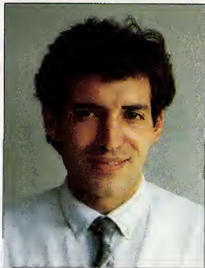
Denne profetiske udtalelse er gået i opfyldelse. I 1989 var der godt og vel 14 000 kirkemedlemmer i tre italienske missioner – i Milano, i Rom og i Catania samt to stave i Milano og Venedig. Næsten en tredjedel af medlemmerne bor i andre to stave.

Man ser en del af Kirkens styrke i Norditalien en søndag morgen til en stavskonference i Milano. Medlemmerne fylder et stort teater, som Kirken lejer, og borgmesteren aflægger et kort besøg for at tale positivt om de sidste dages hellige og de stærke, evige værdinormer, som de efterlever. Sådan noget kunne simpelthen ikke have fundet sted i Italien for nogle få år siden.

Stavspræsident Raimondo Castellani er et typisk eksempel på den styrke, Kirken har i vor tids Italien. Han er en ydmyg, dybt åndelig mand, men også en mand som man må respektere – en dynamisk direktør i et firma, som importerer og sælger maskiner. Han blev medlem af Kirken i 1983, og han husker, hvorledes han og hans kone i begyndelsen tøvede med at fortælle andre om Kirken efter at de var blevet døbt. Selv sin familie turde han ikke fortælle om Kirken, fordi den var dybt forankret i traditioner. Nu er der ingen i familien Castellani, som har noget imod at fortælle om evangeliet til dem, som vil lytte. Præsidenten har en guldnål siddende på sin revers, som vækker folks nysgerrighed og får dem til at stille spørgsmål om Kirken.

Præsidenten for staven i Venedig er ligeledes en ydmyg mand. Han bøjer også upåvirket hovedet på en restaurant for at velsigne sin frokost, ligesom præsident Castellani gør det. Hans trofasthed skaber respekt hos dem, der bemærker den. Som chef for en landskendt italiensk radiostation er han ligeledes en dynamisk mand, der fostrer tillid.

ØVERST: DET HISTORISKE TORINO LIGGER INDEN FOR GRÆNSERNE AF MISSIONEN I MILANO.

NEDERST: ROSARIO VIRGILLITO OG HANS HUSTRU MØDTE MODSTAND I DERES FAMILIER, DA DE TILSLUTTEDE SIG KIRKEN I 1984. DE TILHØRER NU GRENEN I CATANIA PÅ SICILIEN.

Præsident Luttmann bor i Triest ved Venedigstavens fjerneste, østlige grænse. Denne stav strækker sig fra til vest for Verona og syd for Bologna. En betydelig del af det italienske landområde og omkring en fjerdedel af landets befolkning bor inden for præsident Luttmanns stav. Der er 163 km ad motorvejen fra hans hjem til stavscentret i Mestre, i nærheden af Venedig.

Mange andre stavs- og wardsledere rejser lignende afstande for at udføre deres pligter i Kirken. Renato Marini arbejder for Kirken i Milano og præsiderer over distriktshovedkvarteret i Turin, der ligger mere end 120 km mod vest. Han bor i Voghera, langt væk fra vejen mellem de to byer. „Mit liv er trekantet," siger han.

Nogle medlemmer og ledere benytter sig af Italiens effektive, moderne tog, når de skal til møder og aktiviteter, og de tilbringer mange timer med at rejse. Andre kører i bil, men benzinen er meget dyr. Det koster godt og vel 55 000 lire (mere end 275 kroner) at fylde en mellemstor tank op. Hvordan klarer de disse udgifter? „Troen kan udrette mange gange mere, end det penge og tegnebog kan," svarer præsident Luttmann og smiler.

Præsident Umberto Pagnani fra distriktet i Rom, siger, at afstandene er noget af det, som gør det sværest at holde unge mennesker aktive i Kirken, når de ikke får støtte af deres familie. Selv i Roms hovedstadsområde, hvor der er flere grene, må de unge rejse 2-3 timer i bybus for at komme til møder eller aktiviteter.

I andre områder gør de forholdsvis få sidste dages hellige det nødvendigt, at forældre og ledere støtter de unge. I Pisa, udgør den 15-årige Lorenzo Mariani, som er vokset op i Kirken, en tredjedel af Kirkens unge aktive i hans gren. Der er kun få aktiviteter for hans aldersgruppe (men dog flere, end der var for hans søster, Silvia, som nu er i tyverne). Den 16-årige Ilaria Grande og hendes bror, Luciano, som næsten er 20 år gammel er de to andre unge i Pisa gren. Både Luciano og Ilaria går ud med ikke-medlemmer. Bekymrer det deres forældre, at deres to unge mennesker måske finder deres ægtefælle blandt ikke-medlemmer? Jo, siger deres far, Nicola Grande. Men bror Grande, som længe har været med til at missionere, ser praktisk på det. Han forsøger at hjælpe sine børn til at omvende de unge, som de går ud med.

Præsident Luttmann siger, at mange italienere føler sig tiltrukket af Kirken, på grund af sidste dages helliges gode eksempler og stærke tro. I denne familieorienterede kultur påskønner man, at Kirken lægger så stor vægt på familielivet. Ved et missionærprogram i Verona ward, bevidnede Venedigs højrådsmedlem, Luigi Farinazzo, for de tilstedeværende ikke-medlemmer, hvor meget evangeliet kan velsigne mennesker. De andre i hans familie missionerer også aktivt. Hans hustru forærer regelmæssigt en Mormons Bog væk i fødselsdagsgave til venner, som ikke er medlemmer, og hans børn forbløffer ofte deres lærere i skolen med deres stærke, religiøse overbevisning.

Kirken vokser støt i Italien. Men mange der længe har været medlem af Kirken tror, at den næste generation af sidste dages hellige får lettere ved at udbrede evangeliet, når andre ser, hvilken virkning det har på dem, at de har efterlevet evangeliet fra barndommen.

Den 16-årige Antonio Sammaciccia fra Turin og hans 14-årige bror Daniele er måske dem, som medlemmerne i første generation tænker på. Hvis brødrene Sammaciccias standarder af og til står i modsætning til vennernes, synes brødrene ikke, at de behøver at indgå kompromisser. I grenen glæder de sig over deres kaldelser inden for musik i Primary; kaldelser, som ville være de voksnes, hvis medlemstallet havde været større. Ungdomsgruppen i distriktet i Torino er ikke ret stor, men lederne har svært ved at følge med de unge i planlægningen, fordi de unge er så ivrige.

I Palermo på Sicilien er Anastasia Li Vigni præsidentinde for distriktets og grenens Unge Piger. Hun blev omvendt i New York City, mens hendes mand søgte at fremme sin operakarriere. „Jeg elsker at tjene," siger hun. „Det er det, jeg lever for." Og selv om hendes unge piger møder mange forhindringer i deres efterlevelse af evangeliet, fordi de tilhører en sådan minoritetsgruppe, så tænker hun på den styrke, det giver dem, og siger: „De er skønne – meget stærke."

Det er søndag morgen i Rom, og en lille gruppe børn fra Primary i grenen i Nomentano står foran forsamlingen til nadvermødet og stemmer i med den italienske version af „Kaldet til at tjene". Når man lytter til dem, er man ikke i tvivl om, at de ikke kun vil ændre Kirkens fremtid i deres land, nej, de vil ændre selve Italiens fremtid. □

SØSTER MILENA MONTRASIO FRA MILANO OG ROSARIO SACCONE FRA PALERMO OPLEVEDE BEGGE TO ALVORLIGE KRISER I DERES FAMILIER, DA DE FORTALTE, AT DE SKULLE DØBES.

Sådan kom de ind i kirken

Mange italienske medlemmer har måttet udvise stor tro for at bryde traditionerne i deres land og tilslutte sig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Nogle af dem har haft særlige, åndelige oplevelser, som har hjulpet med at styrke deres beslutning og deres vidnesbyrd. Her følger kort et par af deres beretninger.

TOMMASO CASTRO

Tommaso Castro så sin mor i en drøm. Hun døde nogle år før, og i drømmen lod hun ham vide, at hun var i gang med at studere noget, som havde stor betydning for evigheden.

Hvad kunne det mon være? tænkte han. Den religion, han kendte til, gjorde ikke noget sådant muligt.

Så bad en af hans unge veninder ham at hjælpe med til at „dukke" nogle amerikanske missionærer, som hun havde inviteret hjem til sig. Tommaso tog derhen, men han følte sig ikke godt tilpas ved at skulle deltage i bespottelse.

Da missionærerne begyndte at tale om noget, de kaldte frelsesplanen, hvorved vore kære afdøde kunne fortsætte efter dette liv, blev Tommaso straks fuldt ud opmærksom. Han begyndte selv at mødes med missionærerne og det varede ikke længe før han blev døbt.

Bror Castro er højrådsmedlem og bor i Pavia, syd for Milano.

MILENA MONTRASIO

Milena Montrasio ønskede, at Gud ville fortælle hende, at det ikke var nødvendigt at blive døbt igen, og at der ikke var nogen grund til at udsætte sig selv for samfundets og familiens reaktion ved at skifte kirke. Men det var ikke netop det svar, hun fik.

I de lærdomme, som de sidste dages hellige missionærer underviste i, havde hun fået svar på nogle spørgsmål, som altid havde naget hende – som for eksempel: „Hvorfor krævede Gud af sin egen Søn, at han skulle gennemgå så svære lidelser?" Med hensyn til Mormons Bog „tvivlede jeg aldrig på, at det var Guds ord", husker hun. Hendes mand kunne ikke forstå, hvorfor hun græd, når hun læste i den. „Det er fordi, jeg er så lykkelig," forklarede hun.

Selv om Milenas mand havde været til stede under missionærlektierne, viste han ingen interesse for religion. Da Milena fortalte ham, at hun havde planer om at blive døbt, blev han vred og sagde, at det ville være en vanære for familien, hvis hun forlod den kirke, der var dominerende i deres samfund. Han truede med at forlade hende, hvis hun gjorde det.

MARIO MORO, HEROVER, HAVDE ALLEREDE LÆST MORMONS BOG, DA HAN MØDTE MISSIONÆRERNE.

BØN SPILLEDE EN VIGTIG ROLLE I ROBERTO OG GIOVANNE MARINOS OMVENDELSE.

Hun havde altid stået ved hans side, når han havde brug for hende, og nu måtte han stå ved hendes side, svarede hun ham. Hun ville ikke lade sig døbe, hvis han var imod det, sagde hun, men „jeg vil leve, som om jeg er døbt, for det vidnesbyrd, jeg har modtaget, er for stærkt til, at jeg kan fornægte det".

Hendes fasthed fik ham til atter at lytte til det, missionærerne kunne lære dem. Ægteparret Montrasio blev døbt sammen i 1985. Han er nu biskop for Monza ward i Milano stav og hun sidder i forskellige stillinger, blandt andet som præsidentinde for wardets Unge Piger.

MASSIMO OG DANIELA LO MONACO

Massimo Lo Monaco betroede sin unge hustru, at han var i tvivl om Guds eksistens. Hvis der er en Gud, hvorfor giver han sig så ikke til kende for menneskene?

Men en oplevelse, et svar på bøn, som Daniela Lo Monaco netop havde haft, gjorde, at hun var sikker på Gud eksistens. Hun havde gjort en alvorlig fejltagelse på sit arbejde og frygtede konsekvenserne. Hun havde bedt Gud om hjælp, og da hun fortalte sin chef om problemet, kunne situationen til hendes store overraskelse nemt løses. Så bad hun igen, takkede og spurgte sin himmelske Fader: „Hvad ønsker du, at jeg skal gøre?" Kort tid efter kom to unge missionærer og bankede på deres dør. Mens missionærerne underviste dem, opdagede ægteparret Lo Monaco, at både han og hun havde fået deres spørgsmål besvaret, og de blev døbt kort efter. Han er rådgiver i Pisas grenspræsidentskab og hun er primarypræsidentinde.

MARIO MORO

Mario Moro kunne ikke forstå, hvorfor han i 1973 følte sig tilskyndet til at købe en usædvanlig bog hos en boghandler. Men den betog ham. Han tog den med sig overalt og læste i den.

De to sidste dages hellige missionærer, der kom til ham på hans kontor en dag, gav hinanden et lille skub, da de så Mormons Bog på hans skrivebord. Det, de fortalte om bogen, var ikke nyt, for Mario Moro havde allerede læst den igennem én gang og var begyndt forfra. Men selv om han syntes godt om alt det, missionærerne lærte ham, kæmpede han i næsten en måned med dåbsudfordringen.

Så en dag lukkede han sin kontordør og knælede i bøn for at få at vide, hvad han skulle gøre. Svaret var tydeligt. Han gik omgående til missionærerne – han husker ikke ret meget af det, der foregik omkring ham, indtil han nåede hen til dem. De døbte ham i dåbsbassinet, som de havde haft fyldt med vand i dagevis, fordi de ventede på, at han skulle træffe sin beslutning. Så snart bror Moro var tør, gik han ud og

missionerede sammen med ældsterne den samme eftermiddag. Nu er han andenrådgiver i distriktspræsidentskabet på Sardinien i Roms mission, og missionsleder i grenen i Sassari.

ROBERTO OG GIOVANNA MARINO

Giovanna Marino kæmpede med noget, som missionærerne havde undervist i. Hun spekulerede på, om der mon i vore dage fandtes mennesker, der var så gode, at de kunne være sande profeter? Men hun kunne godt lide den ånd, som missionærerne bragte ind i hendes hjem. Og første gang hun læste Mormons Bog, kom indsigten næsten ligesom helbredelsen kom til den blinde Paulus, der for totusinde år siden underviste i den del af Italien, hvor hun boede. Det var som om, at der faldt skæl fra hendes åndelige øjne, husker hun. Hendes mand, Roberto, accepterede alt, hvad missionærerne lærte dem. Læren om evigt ægteskab fik især betydning for ham. Ved hjælp af bøn overvandt han sine vanskeligheder ved at holde op med at ryge og drikke kaffe. Familien Marino blev døbt i januar 1975.

Året efter, da familien forberedte sig på at tage til templet i Schweiz, kom søster Marino i tanke om den bøn, hun bad, kort tid før de mødte missionærerne. Hun havde bedt om at få at vide, hvem Gud var, hvorfor Jesus Kristus var hans Søn, hvorfor Jesus måtte dø, og hvorfor vi lever. Og hun takkede, fordi hun fik et så direkte svar på sin bøn.

Familien Marino bor i Siracusa på Sicilien. Han er for tiden rådgiver til præsidenten for missionen i Catania, og hun tager sig af Kirkens informationsformidling i Italien.

ROSARIO SACCONE

Rosario Saccone med den blide stemme jublede i 1981, første gang missionærerne fortalte ham om frelsesplanen. Han tænkte: „Endelig nogen, der tænker som jeg!" Han samlede ivrigt sine venner på et lokalt pizzari og fik missionærerne til at fortælle dem om planen. (En af vennerne blev senere døbt).

Men Rosarios omvendelse gik ikke så glat endda. Der var ét punkt, som var lige ved at få ham til at aflyse dåben. Men de forløsende ord, der kom fra en af missionærerne, slog Rosario i den grad, at han vidste, at de kun kunne komme fra hjertet hos én, som var inspireret af Gud.

Situationen var lige ved at komme ud af kontrol, da hans store familie hørte om hans forestående dåb. Den gråd, tryglen og argumenteren, som lød fra familiens lejlighed, involverede de ni andre familier fra huset i diskussionen. Omsider lykkedes det Rosario at bringe situationen i ro og overbevise sin mor om, at det, han var i færd med, ikke ville bringe familien i unåde. Det ville snarere gøre ham bedre.

Hans familie blev med tiden klar over, at han havde ret.

Rosario bor i Palermo på Sicilien og har siden været på mission i Rom. Han arbejder nu med at affotografere optegnelser i Kirkens slægtshistoriske afdeling. □

Milepæle i italiens kirkehistorie

1850 – Ældste Lorenzo Snow fra De Tolvs Råd indvier Italien til evangeliets forkyndelse. Missionærerne forkynder blandt nogle medlemmer af valdenserne i Norditalien. Der organiseres flere grene i Italien og Kirkens medlemmer emigrerer til Utah.

1964 – Den schweiziske mission rapporterer, at der er omkring 229 sidste dages hellige i Italien, hovedsagligt amerikanske militærfolk.

1965 – Missionen i Schweiz organiserer en italiensk zone.

1966 – Ældste Ezra Taft Benson fra De Tolvs Kvorum genindvier Italien til forkyndelsen af evangeliet. Den italienske mission organiseres.

1971 – Den italienske mission opdeles i den nordlige mission (senere Milano mission) og den sydlige mission (senere Rom mission).

1975 – Missionen i Padova organiseres.

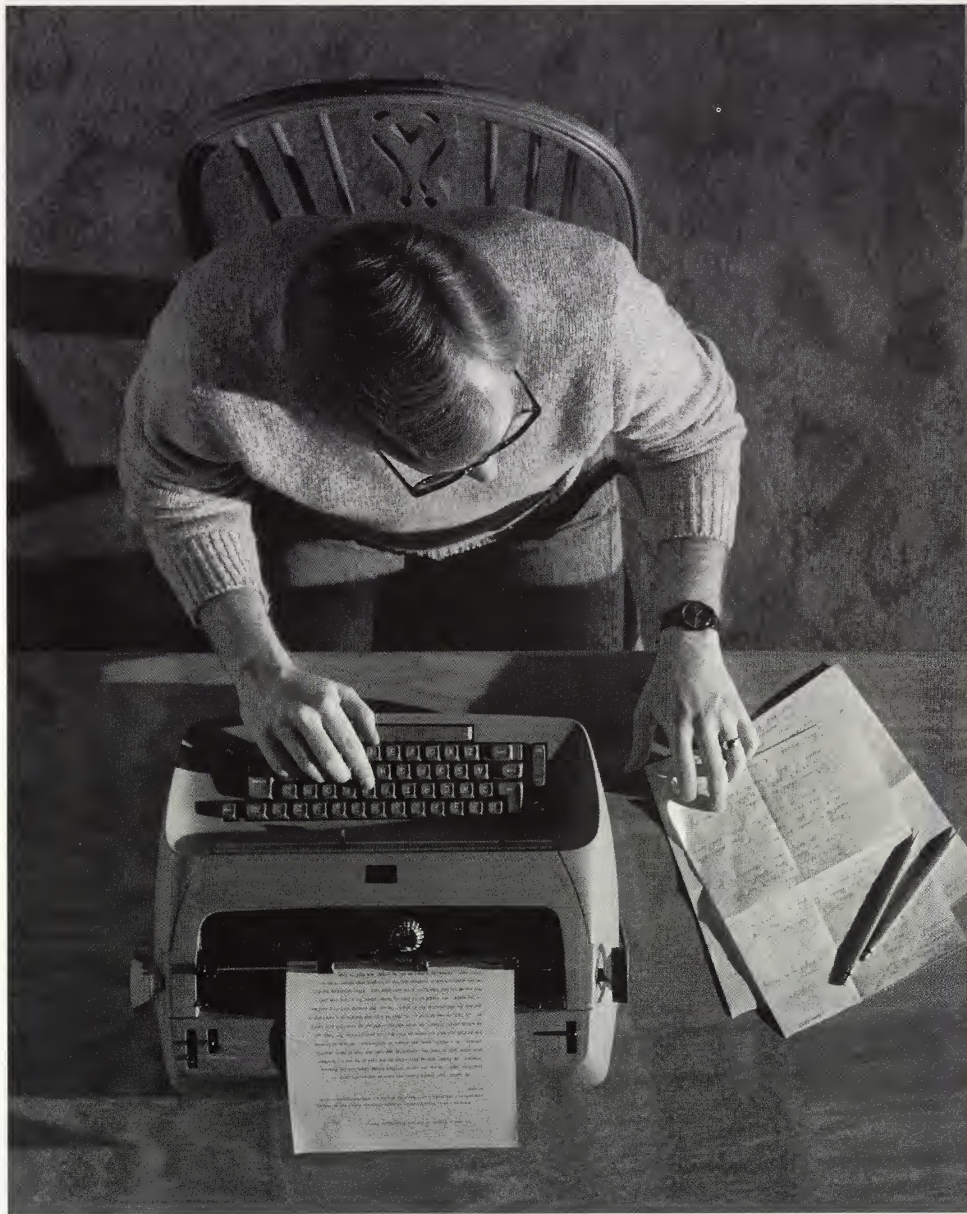
1977 – Missionen i Catania organiseres.

1981 – Staven i Milano organiseres som den første stav i Italien.

1982 – Missionnen i Padova deles op og forenes med henholdsvis Milanos og Roms missioner.

1985 – Staven i Venedig organiseres som den anden stav i Italien.

1988 – Ved afslutningen af året var medlemstallet på ca. 13 500 medlemmer. □

JEG – EN LEVNEDSSKILDRER?

JEANETTE GERMAIN

Det behøver ikke at være uoverkommeligt at skrive en biografi, hvis man følger nogle få grundlæggende trin.

I begyndelsen var jeg kun interesseret i, hvordan min bedstemor havde klaret at opfostre seks børn på en meget lille indtægt. Jeg talte med hende i nogle timer, mens jeg tog notater. Jeg bad også min mor, mine mostre og morbrødre om at fortælle deres erindringer om familiebegivenheder. Men jeg vidste ikke, hvad jeg skulle stille op med alle disse oplysninger, før min kusine Ginny foreslog mig at skrive min bedstemors livshistorie.

Men før jeg kunne koncentrere min opmærksomhed om min bedstemors historie, synes jeg, at jeg først måtte skrive min mors historie. Hun var kun 51 år, men hun var syg, og jeg var klar over, at hun formodentlig ikke engang havde et år tilbage at leve i. Så jeg brugte mere tid på at samle oplysninger om hendes liv. Ginny og jeg arbejdede sammen på begge historierne. Hun fik navne og datoer bekræftet, og jeg skrev historierne. Vi blev færdig med dem kort efter min mors død.

Min familie har læst og glædet sig over disse levnedsskildringer. Da jeg ved, at andre også gerne vil skrive deres families historie, men ikke ved, hvordan de skal få begyndt, har jeg samlet nogle retningslinier for at kunne hjælpe andre med at skrive en biografi – eller måske en personlig historie.

KOM I GANG

Nøgleordet er *korthed*. Du behøver ikke og *ønsker* formodentlig heller ikke at skrive 50 sider om hver af dine slægtninge. Skriv de grundlæggende oplysninger – hvor og hvornår de er født, hvor de boede og deres erhverv, hvem de har været gift med, og hvor og hvornår de døde. Beskriv deres udseende, deres personlighed og det, der betød noget for hver enkelt.

Det er med dette – som med det meste andet – det er sværest er at komme i gang. Tænk over følgende to ideer:

FOTOGRAFERET AF CRAIG DIMOND

1. Vær uformel. Du må for eksempel ikke pludselig fortælle din generte, ældre moster, at du vil skrive hendes livshistorie og derpå forvente, at hun vil fortælle dig alt om sit liv. Så bliver hun nervøs og glemmer alt det bedste, hun kunne fortælle dig. Begynd langsomt. Besøg hende regelmæssigt og stil hende spørgsmål om hendes familie. Vis hende interesse og glæd dig over at høre, hvad hun har at fortælle.

2. Bed slægtninge om at deltage og hjælpe. Fortæl dem om dine planer om at skrive familiens historie. Understreg, at du ikke ønsker, at de skal fortælle dig alt, hvad de ved på én gang. Men bed dem om at ringe, når de kommer i tanke om noget betydningsfuldt. Spørg om du må ringe eller skrive til dem og stille dem spørgsmål.

Disse to trin virkede godt i min familie. Da jeg for alvor begyndte at arbejde med min bedstemors historie, var hun for eksempel så vant til, at jeg stillede hende spørgsmål og talte med hende om fortiden, at hun ikke var spor nervøs eller kunstig, når hun besvarede spørgsmål eller fortalte.

INDSAMLING AF OPLYSNINGER

Planlæg at bruge effektiv og seriøs tid på at indsamle oplysninger. Det er vigtigt og morsomt at høre på historier, men de kan ikke give dig alle de oplysninger, som du skal bruge til en biografi.

Aftal at mødes med dine slægtninge og få dem til at arrangere navne, datoer og begivenheder i kronologisk orden. Her kan følgende trin måske hjælpe.

1. Lav en kronologisk liste over dit emne. Min kusine, Ginny, hjalp mig med dette. Ginny skrev min bedstemors fødsels- og vielsesdato, hvorpå jeg brugte et par timer sammen med min bedstemor, hvor jeg fik andre vigtige navne, steder og datoer, som for eksempel, hvor hun voksede op, hvilke skoler hun gik på, hvornår hun tog eksamen fra disse skoler, hvor og hvornår hun arbejdede, hvor og hvornår hun mødte min bedstefar, hvor og hvornår hendes børn blev født, hvor de boede, og hvornår og hvor de gik på pension. Hvis den, du skriver om, ikke kan hjælpe dig, så bed en nær ven eller slægtning om at give dig disse oplysninger.

2. Når du har oplysningerne i den rette kronologiske orden, så fyld detaljerne på. Jeg spurgte min bedstemor om hendes yndlingsfag i skolen, og hvilke fag hun klarede sig godt i. Hvorfor hun arbejdede i forskellige job. Havde hun nogensinde været udsat for alvorlige ulykker eller haft alvorlige sygdomme? Vi talte om hendes hobbyer og hendes rejser, og jeg spurgte, hvem der var hendes bedste venner, og hvad de betød for hende. Jeg spurgte hende også om, hvornår i livet hun var lykkeligst eller mest bedrøvet.

3. Lad dem fortælle deres historie. Få den, du skrive om, til at fortælle om deres forældre, søskende og børn. Lad være med at sætte grænser for, hvad de må sige. Hvis det overhovedet er muligt, så optag samtalerne på bånd, hvis ikke, så tag notater eller nedskriv de oplysninger du får, umiddelbart efter samtalen.

4. Spørg andre. Du kan få mere at vide ved at spørge andre, unge og gamle, venner og slægtninge til den pågældende. Min bedstemor fortalte mig andre ting om min mor end mine mostre og min bror. Med al denne hjælp begyndte jeg at forstå, hvordan min mor var, hvordan hun forandrede sig med årene og hvilke store begivenheder, der blev vendepunkter i hendes liv.

5. Forsøg ikke på at gøre alle fuldkomne. Det er hverken realistisk eller ærligt at beskrive vore slægtninge som mennesker, der altid var pragtfulde. Når mine børn læser om deres bedstemor og deres oldemor, ønsker jeg, at de skal kunne identificere sig med dem, selv om de aldrig har kendt dem. En ærlig skildring af vores slægtninge kan hjælpe deres efterkommere til at lære af deres forfædres succes og fejltagelser. For eksempel var min mor alkoholiker, og jeg tror, at det er vigtigt, at mine børn kender til de problemer, som det medførte for hende selv og hendes familie.

SKRIV BIOGRAFIEN

Når du først har alle de nødvendige oplysninger, hvordan får du så skrevet en interessant og informativ historie?

1. Benyt din kronologiske liste som oversigt. Jeg bestemte mig til at skrive biografien i kronologisk orden, fordi jeg syntes, at den derved blev lettere at forstå. Andre vælger måske at skrive historierne efter kategorier, såsom uddannelse, barndom, hjemmeliv osv.

2. Nedskriv hurtigt en førsteversion. Du skal ikke tage dig af stavning, tegnsætning og stil. Du kan senere rette fejl. Det allervigtigste er at få den grundlæggende historie ned på papiret: Hvor er den pågældende født, hvem var forældrene,

hvor boede og arbejdede han eller hun. Skriv det hele indtil afslutningen eller det nuværende tidspunkt i den pågældendes liv.

3. Forsøg ikke at få alt med. Du har hverken tid eller kræfter nok til at få alle detaljer med. Når du skriver, så udelad kendsgerninger, der virker mindre betydningsfulde end andre. Koncentrér dig om historier og begivenheder, der vedrører det menneske, du holder af. Nævn kort de kendsgerninger, som ikke kræver megen forklaring.

4. Levendegør kendsgerninger ved hjælp af beskrivelser og detaljer. På den måde bliver de mere interessante. Min bedstemor elskede for eksempel dyr. Jeg lagde mærke til, at jeg ind imellem havde skrevet nogle af detaljerne om dette i min første udgave, så jeg besluttede mig til at skrive et særligt afsnit om hendes kærlighed til dyr og om nogle af hendes kæledyr. Jeg fandt også en yndet dyreberetning – om en kælen ged, som plejede at komme ind ad bagdøren og gå helt ind i huset – og denne historie kom med i dette afsnit.

5. Husk at beskrive din slægtning. Skriv også beretninger om din slægtnings typiske vaner med hensyn til påklædning og udtryksmåde. Jeg sørgede for eksempel for at beskrive min bedstemors smukke hår. Man kan nemt få sådanne detaljer med i mange forskellige situationer i sin beretning, og det er med til at gøre biografien interessant og levende.

6. Når den førte udgave er færdig, så skriv en anden version. Kontrollér om stavningen er rigtig. Sæt tegn. Arrangér afsnittene i den rette orden og udelad nogle få, hvor det er nødvendigt. Lad være med at være *for* nøjeregnende – det er trods alt stadig ikke den færdige udgave.

7. Send kopier af den anden udgave til de venner og slægtninge, som har hjulpet dig med oplysninger. Spørg om du har glemt noget vigtigt og om der er noget, som bør rettes. Få dem til at fortælle, hvor de mener, at du har forstået eller misforstået den pågældende. Når du får deres svar, kan du finde uoverensstemmelser. Sådanne kan ikke undgås. Folk vil huske tingene forskelligt. Find ud af, hvad de fleste mener er rigtigt, eller hvis du ikke kan finde ud af, hvad der egentlig skete, så skriv det i optegnelsen.

8. Skriv den endelige, fuldstændige historie. Hvis du har fulgt de trin, der her er skitseret, så er det meste af arbejdet allerede gjort. Men sæt en dato for færdiggørelsen af arbejdet. Gør du ikke det, kan du nemt blive indviklet i uendelige redigeringer, så du aldrig får skrevet den endelige udgave.

NÅR BIOGRAFIEN ER FÆRDIG

Så snart du har den endelige udgave, så læs optegnelsen igennem og nyd dit værk. Få straks lavet fotokopier. Du får måske også lyst til som en tak til de mennesker, som har hjulpet dig, at sende dem en kopi af det færdige arbejde.

Overvej, om du ikke burde lade andre få del i dit værk, ikke kun din familie, men også offentligheden, f. eks. lokalhistorikere. Kirkens slægtshistoriske bibliotek er for eksempel altid interesseret i at modtage personlige optegnelser til dets arkiver. (Family History Library, 35 North West Temple, Salt Lake City, Utah 84150, USA). Flere og flere forskere er blevet interesseret i slægtshistorie, og de er interesseret i at vide noget om både almindelige og berømte menneskers liv. Hvis din historie på nogen måde kunne hjælpe grupper med særlige interesser eller andre mennesker, så kan du også lade dem få del i dine beretninger. Jeg håber for eksempel, at jeg kan give min mors historie til mennesker, som behandler eller skriver om alkoholproblemer.

Det tager tid at foretage undersøgelser og skrive en biografi, men det er interessant og det lønner sig. Det har været en hjælp for mig og min familie at skrive om både min mor og min bedstemor. Vi har derved lært dem bedre at kende og at påskønne deres styrke og forstå nogle af deres kampe. Til gengæld har de hjulpet os til bedre at forstå både vores *familie* og os selv. □

Jeanette Germain er free-lance skribent i Boise, Idaho. Hun har skrevet to familiehistorier, og hun og hendes søster er ved at planlægge en videooptagelse af deres fars historie.

UNDSKYLD, BERTHA

SHERON S. GIBB

Bertha trådte ind i mit liv, da jeg var 13 år og lige var begyndt i 7. klasse. Jeg husker tydeligt den første dag i skolen. Skolen var en stor bygning med uendelig lange gange og lange rækker af skabe til eleverne. De fleste af eleverne kom i skolebusser fra små gårde og lokalsamfund. Det var sandelig ingen storby, men vi var alligevel ivrige efter at være populære og blive accepteret af de andre. Mange af os skulle benytte en tidligere underskole, som lå på den anden side af gaden, fordi der ikke var klasseværelser nok på skolen. Jeg var skiftevis spændt og panikslagen ved tanken om, hvordan jeg skulle finde rundt fra det ene klasseværelse til det andet.

Jeg havde arbejdet hårdt hele sommeren med at passe børn og med at stå op klokken 5 om morgenen for at plukke jordbær og kirsebær, så jeg kunne tjene penge nok til at købe pænt tøj til at gå i skole med. Men jeg følte mig kejtet og utilpas, selv om jeg havde mit fineste tøj på.

Mine veninder og jeg holdt sammen i et forsøg på at virke skødesløse og for at skjule den frygt som vi ikke turde indrømme, vi følte. Vi så med ærefrygt på de ældre elever, når de bevægede sig selvsikre rundt på gangene, mens de lo og drillede hinanden. Det var en lettelse, da klokken omsider ringede, og vi alle samledes i en stor aula, hvor det blev bekendtgjort, at de nye elever den dag hver havde fået tildelt en ældre „bror eller søster", som skulle vise dem rundt. Elevernes navne blev råbt op sammen med navnet på hans eller hendes „kammerat" for en dag.

Mit navn blev råbt op sammen med én, der hed Bertha Brown, og jeg hørte flere af mine veninder gispe. Jeg anede ikke, hvem Bertha Brown var, men det var tydeligt, at nogle af de andre vidste det. Lige så snart det var meningen at vi skulle møde vores „storesøster", blev jeg omringet af piger, som sagde, at jeg skulle skynde mig at gemme mig, før Bertha fandt mig. Det stod mig klart, at det var den værste skæbne, der kunne ramme én, at få tildelt Bertha. Jeg blev helt forvirret. Noget i mig sagde, at jeg ikke skulle gemme

I MIT FORSØG PÅ AT BLIVE POPULÆR BLANDT MINE SKOLEKAMMERATER, UNDGIK JEG BERTHA OG FIK ET HELT FORKERT INDTRYK AF HENDE. BERTHA VAR EN ENSOM PIGE, SOM HAVDE BRUG FOR VENNER, OG JEG SVIGTEDE HENDE. JEG FIK ALDRIG MOD TIL AT FORTÆLLE HENDE, HVOR MEGET JEG FORTRØD DET.

STOFANSIGT AF G. NICKLE LAURITZEN. FOTOGRAFERET AF STEVE BUNDERSON.

mig – at det ville være ondt. Mens noget andet i mig sagde, at jeg gerne ville være populær ved at følge de andre piger, og det var den side af mig, der vandt.

Så begyndte legen – jeg gemte mig, fnisede og løb fra en fare, som jeg fantaserede mig til. Det lykkedes os at flygte fra Bertha, men jeg nåede lige at fange et glimt af hende. Det var rigtigt, at hun ikke ligefrem var smuk. Hun virkede skræmmende med sit uredte, tørre hår. Hendes tøj så ud som om, det kunne være hendes bedstemors, og hendes sko var brune og grimme.

Dagens store begivenhed var, hvordan det lykkedes stakkels lille Sheron at gemme sig for Bertha. Den eneste gang, hvor jeg virkelig så Berthas ansigt, så hun meget bedrøvet ud. Hvordan kunne vi være så onde imod hende? tænkte jeg. Hun havde ikke gjort noget, at hun fortjente det. Her var vi en hel gruppe piger, som løb bort fra et ensomt menneske. Jeg vidste, at det, vi gjorde, var forkert. Jeg havde ikke lyst til at være med til den væmmelige leg. Jeg ønskede i virkeligheden at tale med Bertha og sige undskyld til hende. Men hvor følte jeg mig dog elendig tilpas!

Senere samme dag glemte jeg Bertha, da jeg blev kaldt ind på fru Jensens kontor. Hun havde været min yndlingslærerinde i underskolen, og nu var hun viceinspektør for de store klasser. Jeg kunne næsten ikke vente, til jeg skulle møde hende. Hele vejen hen til hendes kontor, forestillede jeg mig alt mulig vidunderligt. Hun ønskede måske, at jeg skulle være en særlig medhjælper for hende. Måske havde hun noget vigtigt, som hun ønskede, at jeg skulle gøre. Jeg nærmest løb henad gangene af bare iver efter at møde fru Jensen. Der var ikke den ting, jeg ikke ville gøre for hende.

Da jeg gik ind på hendes kontor, kunne jeg se, at hun havde tårer i øjnene, og mit hjerte var lige ved at briste, da hun så mig lige ind i øjnene og sagde: „Blandt alle de nye piger, som begyndte i syvende klasse i dag, valgte jeg, at du skulle have Bertha, fordi jeg mente, at du ville være god imod hende!"

Alle dagens elendigheder væltede ned over mig, og jeg hulkede, da det gik op for mig, at fru Jensen *havde* givet mig en vigtig opgave, og at jeg havde svigtet hende. Jeg svigtede Bertha. Men fremfor alt, svigtede jeg mig selv. Den næste dag havde alle de andre glemt alt om episoden – og Bertha. Men jeg glemte den *aldrig*. Jeg så hende kun sjældent efter den dag. Når jeg fik et glimt af hende, var hun helt alene, og jeg ønskede desperat at fortælle hende, hvor ked af det jeg var. Men jeg var for flov og for ung i min forståelse af barmhjertighed til at vide, hvor meget det ville betyde for hende.

Jeg så aldrig Bertha mere efter niende klasse, og alligevel har hun spillet en vigtig rolle i mit liv. Selv i dag ville jeg ønske, at jeg havde haft mod til at gøre mig til venner med hende. Hvordan siger man undskyld til et menneske, som man aldrig har talt med, men alligevel såret så dybt, at man ikke kan glemme det, selv efter tredive år?

En påske slap jeg omsider igennem det, som jeg havde forvoldt Bertha, da jeg læste om Kristi forsoning. Hvor er jeg dog taknemmelig for Frelseren, for hans offer, og for bevidstheden om at jeg gennem hans vidunderlige gave omsider kan blive lettet for min byrde, finde fred og få tilgivelse – ikke fordi jeg vil glemme det, men fordi jeg nu kan bruge det, jeg har lært, til at forbedre tilværelsen for mig selv og til at velsigne andre.

På grund af Bertha vil jeg aldrig bevidst være uvenlig mod nogen, og jeg har forsøgt at lære mine børn det samme. Jeg har et særligt sted i mit hjerte for dem, der ikke ser ud til at passe ind i billedet. For dem, der er ensomme og glemt. På grund af Bertha er det lettere for mig at se under overfladen og forstå dem, jeg møder, i deres inderste væsen. Jeg har forsøgt at gøre bod, for det jeg gjorde imod Bertha, i den måde jeg behandler andre på, men jeg ønsker, at jeg en dag vil møde hende, så jeg kan sige: „Undskyld, Bertha." ☐

BRASILIANSK KARNEVAL

JAN PINBOROUGH

DISSE UNGE MENNESKER FRA STAVEN I SANTO AMARO I SAO PAULO, BRASILIEN, FEJREDE, LIGESOM MANGE ANDRE UNGE SIDSTE DAGES HELLIGE, KARNEVALLET VED AT UDFØRE TJENESTEPROJEKTER – DE GJORDE BLANDT ANDET RENT I ET LOKALT PARKANLÆG.

Hvert år afholdes der i Brasilien et kæmpestort, landsomfattende karneval. Gader og stræder er i tre døgn fyldt med store menneskemængder. De drikker og danser, har parader og fester. Mange gør sig fri af moralske begrænsninger i deres bestræbelser på at „more sig".

Men Kirkens unge medlemmer i fire brasilianske stave ved mere om, hvordan man „morer sig". Mens andre fejrede karneval og forsøgte at finde glæde ved at underholde sig selv, var disse unge travlt beskæftiget med at tjene andre ved en særlig ungdomskonference. Og ved at gøre dette, beviste de en af Frelserens vigtigste lærdomme: „Den, som mister sit liv for min skyld, skal bjærge det" (Mattæus 16:25).

Denne lære virker måske som et paradoks. Bliver man trods alt ikke lykkeligst, jo mere man får af det, man ønsker sig? De unge i staven i Santo Amaro i São Paulo, ved bedre. To uger før deres ungdomskonference begyndte de at indsamle fødevarer, legetøj og tøj – kærlighedsgaver til forældreløse børn. Gaverne blev ikke kun skænket af Kirkens medlemmer, men også af andre.

Konferencen begyndte om lørdagen med en sportsdag, hvor der blev spillet fodbold, volleyball og dyrket anden sport og afholdt roadshow. Men om søndagen tjente de 200 unge medlemmer fra staven i Santo Amaro deres søskende. De skrev over 100 breve til stavens fuldtidsmissionærer. Seksten præster gik hver ud sammen med en fuldtidsmissionær og missionerede. Andre gik ud og besøgte 120 unge mennesker, som ikke havde deltaget i Kirkens aktiviteter, og inviterede dem med til ungdomskonferencen. Mange af dem sagde ja til at komme og høre ældste Helio da Rocha Camargo fra De Halvfjerds' Andet Kvorum tale ved aftenens

Sidste nyt . . . Sidste nyt . . . Sidste nyt . . . Sidste nyt . . .

ER DU EN SIDSTE DAGES HELLIG KUNSTNER?

Vil du gerne repræsenteres på „Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie" i Salt Lake City?

Se yderligere oplysninger på de næste sider.

Sidste nyt . . . Sidste nyt . . . Sidste nyt . . . Sidste nyt . . .

„Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie" i Salt Lake City bekendtgør en kunstkonkurrence for hele Kirken.

Følgende opfordres til at deltage:
Alle sidste dages hellige kunstnere

Emne: Skriften

Medier	
maleri	lertøj
tryk	smykker
tegninger	quilt
foto	kniplinger
tekstil	broderi
keramik	eller ethvert andet kunstnerisk medium

Antal bidrag til konkurrencen pr. kunstner: Et

Tidsfrist: 31. oktober 1990

(Præstedømmeledere: Sørg venligst for, at et eksemplar af denne orientering hænges op på opslagstavlen).

BØRNESTJERNEN

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

APRIL 1990

139. ÅRGANG

ISBN 0107-2145

TRYLLEHAVEN

GREG LARSON

Nicky næsten løb, da han kom til den gade, hvor han boede. Da han nåede huset, stormede han ind, smækkede døren lidt for hårdt i og råbte: „Det er mig, gamle Nono."

Ingen svarede.

Nicky løb rundt i huset og søgte efter gamle Nono. Endelig fandt han ham sidde og nyde solskinnet i en gyngestol på verandaen bag huset. „Hej, gamle Nono," sagde Nicky. Han krøb op til sin oldefar og lagde sine arme forsigtigt rundt om den gamle mands hals og gav ham et knus. „Er du parat?"

Den 102-årige gamle Nono smilede og så på Nicky gennem sine matte øjne. Det var venlige, forstående øjne, som havde set meget i et langt liv. „Naturligvis er jeg parat!"

Både Nickys bedstefar og hans oldefar havde boet hos Nickys forældre. Bedstefar blev kaldt Nono og derfor blev oldefar kaldt gamle Nono. Nickys bedstefar var død for to år siden. Men det var Nickys oldefar, der gav sig tid til at tale og lege med Nicky. Nicky kunne ikke forstille sig nogen bedre ven end gamle Nono.

Da Nicky var færdig med at skifte til arbejdstøj og atter kom ud i baghaven, var gamle Nono allerede derude med en trækasse fyldt med tomatplanter, som de sammen havde sået nogle uger forinden.

Nicky bar en spand vand ud i haven. Gamle Nono var allerede i gang med at bore huller i jorden med en tyk, spids plantepind, idet han forhindrede jorden i at falde ned i hullet igen. Nicky hældte vand i hullet og satte en tomatplante ned i det, mens gamle Nono pressede jorden ned omkring rødderne på den 15 cm høje plante.

Da de havde plantet den anden række, holdt gamle Nono en pause. Han samlede en håndfuld af den sorte jord op og rejste sig langsomt med et fjernt blik i øjnene. Noget af jorden løb ud mellem fingrene. Nicky så på gamle Nonos krogede fingre, der var hævede og misdannede af gigt, og han spekulerede på, om det mon gjorde ondt. Så kiggede Nicky op i gamle Nonos ansigt og blev klar over, at det ikke var smerter, der fik ham til at holde stille, det var minder.

Gamle Nono var ganske ung, da han forlod sine forældre i Italien for at bosætte sig i USA. Det tog ham mange år og hårdt slid, før han, for næsten 50 år siden, kunne købe et lille gartneri uden for en stor by. Her dyrkede han millioner af tomater og andre grøntsager. Nu var hans jorde dækket med veje, græsplæner, træer og huse.

Gamle Nono bøjede sig ned og trykkede en håndfuld af den sorte jord rundt omkring den sidste lille tomatplante, hvorpå han vendte sig om imod Nicky. „Lad os skynde os at rydde op her, Nicky, så vi kan komme ind og dyrke vores tryllehave."

Et kvarter efter befandt de sig oppe på gamle Nonos værelse. Alle væggene i gamle Nonos værelse var dækket med bogreoler fyldt med bøger bortset fra de steder, hvor døren, skabet og vinduet var. Men hans gamle, matte øjne kunne ikke længere se at læse.

„Dit sind er som en tryllehave," sagde gamle Nono tit til Nicky. „Det er en tryllehave, fordi alt, hvad du har sået i det, vokser op til enten gode planter eller ukrudt. Du må hver dag vælge, hvilke planter du vil dyrke i din tryllehave."

Gamle Nicky satte sig ned i en stor stol og løftede fødderne op på en fodskammel med sine hænder. Han

ILLUSTRERET AF DILLEEN MARSH

Nicky nikkede, skønt han spekulerede på, om hans oldefar mon forstod, hvad Nicky lige havde læst. Han besluttede sig til at vente med at tænke over det. Lige nu måtte han fortsætte med at læse. „Vi blev færdig med *Huckleberry Finn* i går, gamle Nono. Hvad synes du nu, at vi skal læse?"

„Den der," sagde gamle Nono, og pegede på en bog.

Nicky tog en stor bog ud af reolen og slog op på det første kapitel, hvorpå han begyndte at læse. Han kiggede på gamle Nono, der sad med lukkede øjne og smilede lykkeligt.

tog et lille indrammet billede af sin kone fra bordet ved siden af sig, og kiggede kærligt på det. Nicky havde aldrig kendt gamle Noni. Hun var død, mere end tyve år før Nicky blev født.

Nicky satte sig i stolen på den anden side af bordet og slog op i gamle Nonos Bibel på det sted, hvor bogmærket lå. Det første Nicky gjorde, hver dag når han kom op på gamle Nonos værelse, var at læse for ham i skrifterne.

Nicky fandt frem til det næste skriftsted, som var afmærket, og læste højt: „Alt har sin stund og hver en ting under himmelen sin tid:

tid til at fødes og tid til at dø, tid til at plante og tid til at rydde" (Prædikeren 3:1-2).

Da Nicky havde lukket Bibelen og lagt den tilbage på bordet, sagde gamle Nono lige så stille: „Det er smukt, ikke Nicky? Det er nogle af mine yndlingsskriftsteder."

Om foråret lugede Nicky og gamle Nono ukrudtet i haven og satte pinde ved tomatplanterne for at støtte dem. Da det blev sommer, kom der små gule blomster på. De blev til grønne tomater, der voksede sig større dag for dag. Nicky og gamle Nono prøvede at gætte hvilken af de to tomater, som de holdt et særligt øje med, der først blev moden.

Dagen kom, hvor en af tomaterne var helt moden. Så snart Nicky var færdig med baseballtræning, steg han op på sin cykel og kørte for fuld fart hjem. Han og gamle Nono skulle ud og plukke tomaten og spise den til deres frokost. Bagefter skulle de hen til isboden og købe sig en dessert. Men da Nicky kørte ind ad indkørslen, stod hans mor udenfor og ventede på ham.

„Nicky," sagde hun stille, „der er sket noget med gamle Nono. Din far kørte ham på hospitalet for et øjeblik siden, mens jeg blev her og ventede på dig."

Nicky smed sin cykel på græsplænen og steg ind i bilen. Da hans mor begyndte at bakke bilen ud ad indkørslen, råbte Nicky: „Vent lidt!" Han hoppede ud af bilen, løb ud i haven og plukkede forsigtigt den modne tomat.

Hospitalet lå kun 5 km væk, men det var som om køreturen tog en evighed. *Det er sikkert ikke noget alvorlig*, håbede Nick.

Nickys mor spurgte sygeplejersken ved informationsskranken, hvordan gamle Nono havde det. Et par minutter efter kom der en læge. Han havde hospitalets lysegrønne bukser og skjorte på. Han kom igennem den tunge svingdør sammen med Nickys far.

„Vi kunne ikke gøre noget," sagde lægen. „Men hvis det er nogen trøst for jer, kan jeg fortælle, at mr. Mariani fik en rolig død."

Nickys mor begyndte at græde og det samme gjorde Nicky. Da gråden omsider tog af, opdagede Nicky, at han endnu stod med gamle Nonos tomat i hånden. Han lagde den på sygeplejerskens skranke. „Måske nogen kunne tænke sig at få denne her," sagde han, gav hende tomaten og forsøgte at smile.

Sygeplejersken tog tomaten og smilede venligt igen.

Den dag, hvor begravelsen skulle finde sted, skinnede solen fra en skyfri himmel lige fra morgenstunden. *Det er fint vejr for en gartner*, tænkte Nicky, da han gik mellem rækkerne med tomater – gamle Nonos sidste høst. For et par måneder siden havde gamle Nono hældt en masse småbitte frø ned i Nickys hånd. Nu var disse frø blevet til rækker med sunde tomatplanter, fyldt med mange smukke tomater.

Nicky gik op på gamle Nonos værelse og ventede, mens hans forældre klædte sig på til begravelsen. Han gik forbi bogreolerne, idet han af og til standsede for at læse nogle af de kendte titler. Bøger. Hundredevis af bøger, og gamle Nono elskede dem. Tusindvis af frø til tryllehaven. Nicky satte sig i gamle Nonos store stol, tog billedet af gamle Noni og kiggede på hendes smilende ansigt. *Hvor end gamle Nono befinder sig nu*, blev han enig med sig selv om, *så er han sammen med gamle Noni, og de er lykkelige sammen.*

Nicky kiggede atter op på bøgerne, og pludselig forstod han det magiske ved gamle Nonos tryllehave. Bøgerne stod stadig i dette værelse, men gamle Nono havde taget „frøene" fra dem med sig!

Nicky fik en lignende tanke, da han stod på kirkegården og så kisten blive sænket i graven. Det var ikke den rigtige gamle Nono, der lå i kisten. Det var bare det legeme, som gamle Nono havde efterladt sig, et gammelt, udslidt legeme.

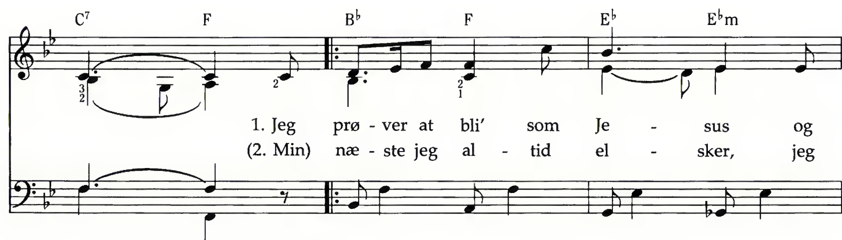
Da kisten var sat til hvile i graven, blev Nickys øjne blændet af tårer, og han følte en tung, vedvarende smerte. Han ville virkelig savne gamle Nono. Men gennem smerten kom Nicky i tanke om de kendte ord: *„Alt har sin stund og hver en ting under himmelen sin tid."* Tidligere, når han læste det, var det kun ord. Nu var der en mening i disse ord. *„Tid til at fødes og tid til at dø . . ."* (Prædikeren 3:1-2). Nicky kom også i tanke om andre frø, der var sået i gamle Nonos tryllehave: *„Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus."* (1 Korinter 15:22).

Pludselig stod det ham helt klart. Alt havde et formål. Selv døden var der et formål med, og det var slet ikke noget at være bange for. Da han hjalp gamle Nono med at så hans tryllehave, fik han også tilsået sin egen tryllehave, med særlige minder der ville bestå i al evighed. □

Jeg prøver at bli' som Jesus

E♭ Cm B♭ E♭ D7

møn - ster, jeg gen - nem hans ger - ning fik. Men
da - gen, når Je - sus er her i - gen. Jeg

Gm Dm E♭ Dm E♭ Dm

så, når jeg fri - stes og væl - ger for - kert, må jeg hø - re ef - ter, når den
prø - ver at hu - ske de lek - tier, han gav, mi - ne tan - ker fyl - des af den

Cm7 F7 *Chorus* B♭ B♭7 E♭ B♭

stil - le røst hvi - sker: „El - sker hver - an - dre, som Je - sus har sagt.
Hel - lig - ånds hvi - sken:

E♭ B♭ C7 F7 B♭ B♭7

Prøv at vær ven - lig i alt, hvad du gør, vær kær - lig i tan - ke, i

E♭ E♭m B♭ F7 1.E♭ B♭ 2.E♭ B♭

hand - ling og ord, som Je - sus os lær - te på jord." 2. Min jord."

Tekst og musik: Janice Kapp Perry, f. 1938
Copyright © 1980 auf Janice Kapp Perry.
Denne sang må kopieres til ikke-kommerciel brug i kirke og hjem.

VORE LEDERE TALER

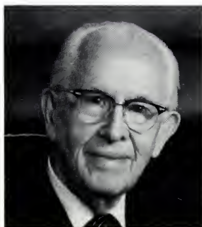
April er en særlig måned for medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

I år er det påske i april. Det er en betydningsfuld tid, hvor vi bør erindre os Frelserens liv og hans opstandelse fra de døde.

Den 6. april 1830 blev Kirken organiseret af profeten Joseph Smith. Til minde om denne begivenhed afholder Kirken en halvårlig konference den første søndag i april måned hvert år. I år afholdes konferencen den 31. marts og den 1. april. Mange hellige fra hele verden vil rejse til Salt Lake City for at høre Kirkens ledere tale. Andre vil kunne høre dem over radio eller tv. Og atter andre vil kunne læse deres taler, når de kommer i Stjernen.

På de følgende sider er der billeder af profeten, hans rådgivere og medlemmerne af De Tolvs Kvorum. Det er dem, der taler til Kirkens medlemmer ved aprilkonferencen. □

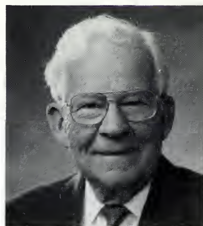

Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver

Ezra Taft Benson
Præsident

Thomas S. Monson
Andenrådgiver

Howard W. Hunter
Præsident for
De Tolvs Kvorum

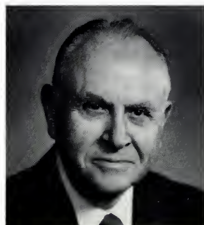

Boyd K. Packer
De Tolvs Kvorum

Marvin J. Ashton
De Tolvs Kvorum

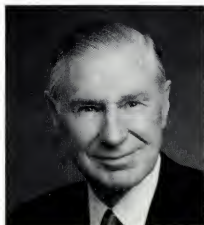

L. Tom Perry
De Tolvs Kvorum

APRIL 1990

Søndag	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lørdag
1[1]	2	3	4	5	6[2]	7
8	9	10	11	12	13	14
15[3]	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	29	27	28
29	30	1 Generalkonference 2 Kirken organiseret i 1830 3 Påske				

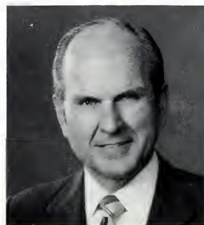
David B. Haight
De Tolvs Kvorum

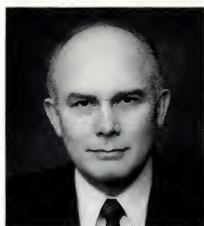
James E. Faust
De Tolvs Kvorum

Neal A. Maxwell
De Tolvs Kvorum

Russell M. Nelson
De Tolvs Kvorum

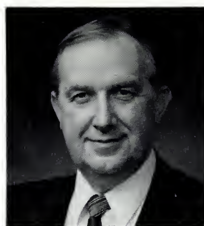
Dallin H. Oaks
De Tolvs Kvorum

M. Russell Ballard
De Tolvs Kvorum

Joseph B. Wirthlin
De Tolvs Kvorum

Richard G. Scott
De Tolvs Kvorum

FORSONINGEN

L A U R E L R O H L F I N G

Thi jeg er Gud og har sendt min enbårne Søn til verden for at forløse den (Lære & Pagter 49:5).

Da Paul H. Dunn fra De Halvfjerds' Første Kvorum var elleve år gammel, var baseball det vigtigste i hans liv. Pauls forældre lod hans hold spille baseball i deres store baghave. Der var et hegn hele vejen rundt om baghaven og en gangsti bag hegnet. På den anden side af gangstien lå en stor kirkebygning med smukke, blyindfattede ruder.

En varm sommeraften spillede en flok ivrige unge kamp i Dunns baghave. Det var Pauls tur til at slå, og han slog så kraftigt til bolden, at den røg hen mod det bageste hegn, over gangstien og til alles forfærdelse – lige ind igennem den store, blyindfattede rude i kirken. Paul syntes, at der faldt glas ned i timevis. Spillerne spredtes i hver sin retning.

Da Paul havde samlet mod til at gå ind, opdagede han, at hans far havde to besøgende. Det var to præster fra nabokirken. Til Pauls store overraskelse så det ud til, at de vidste, hvor bolden var kommet fra. Paul indrømmede over for præsterne, at det var ham, der havde slået ruden i stykker, og sagde, at han var meget ked af det.

Pauls far lagde armen om sin søn, klappede ham på håret og sagde: „Han er en god dreng." Han undskyldte også uheldet og spurgte, hvor meget det ville koste at erstatte den blyindfattede rude. De sagde, at det ville koste omkring 500 dollars (ca. 4000 kr).

Dengang lærte Pauls far ham en lektie. Han spurgte præsterne, om de forstod princippet ved Kristi forsoning. De virkede lidt forvirret. Så sagde hans far: „I vores kirke tror vi på, at ‚hele menneskeheden kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger'" (3. Trosartikel). Han forklarede, at forsoningen betyder, at hver eneste af os kan få tilgivelse for vore synder, dersom vi omvender os. Jesus betalte for alle vore synder, da han led i Getsemane have. Han var det eneste fuldkomne menneske, der nogensinde har levet på jorden. Han var den eneste, der kunne gøre dette for os. Vi kunne ikke gøre det for os selv. Uden hans offer ville vi aldrig kunne få tilgivelse for vore synder, og derfor heller ikke komme tilbage til vor himmelske Fader og Jesus igen.

Pauls far forklarede, at selv om det var Paul, som havde slået ruden i stykker, ville han slet ikke selv have penge nok til at betale for den. Og så sagde han: „Jeg er Pauls far og jeg elsker ham, derfor vil jeg betale de penge, som han ikke kan betale."

Denne oplevelse hjalp Paul til at forstå, hvad Jesus gjorde for os, da han sonede for vore synder. Denne påske kan vi være taknemmelige, fordi vor himmelske Fader elskede os så meget, at han sendte sin Søn, for at vi kan få tilgivelse, når vi gør noget forkert. □

ILLUSTRERET AF LORI ANDERSON

ANVISNINGER PÅ IDEER TIL FÆLLESTIDEN

1. Farvelæg flonelstavlefigurerne, lim dem på kraftigt papir og klip dem ud. Sæt tape på bagsiden eller lim små stykker sandpapir bag på figurerne, så de kan sidde fast på flonelstavlen. I kan i stedet lave dukkefigurer ved at lime en flad pind på bagsiden af dem.

2. Benyt figurerne til flonelstavle eller som dukkefigurer. Lad børnene vælge partnere og fortælle historien til hinanden eller til deres familie ved en familieaften.

3. Fortæl Paul Dunns historie for børnene og lad dem spille den. Benyt enkle kostumer.

4. Syng sange om nadveren, som for eksempel „Vor Frelsers kærlighed" (*Syng Med Mig, C-2*) og „Når jeg får det brudte brød" (*Syng Med Mig*, C-1).

5. Skriv ordene i fra den tredje trosartikel på hver sin seddel, bland sedlerne og del dem ud til børnene. Få børnene til at sætte ordene sammen i den rigtige rækkefølge. ☐

JESU VENNER

D. A. STONE

Sæt hver af de personer, som kendte og elskede Frelseren, sammen med den rette beskrivelse af ham eller hende.

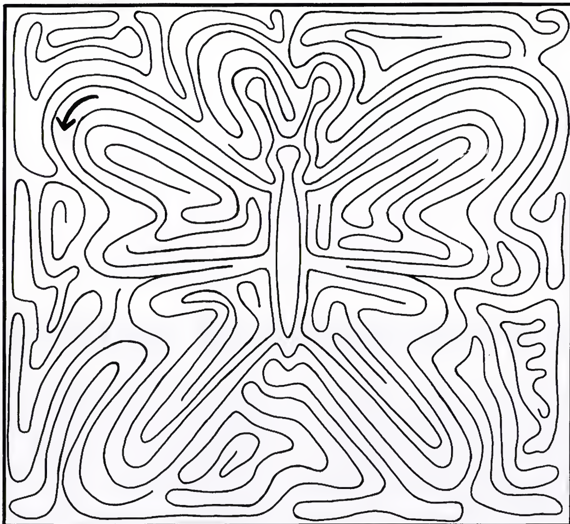
1. Johannes
2. Josef fra Arimatæa
3. Lazarus
4. Marta
5. Maria
6. Maria Magdalene
7. Mattæus
8. Nikodemus
9. Peter
10. Salome
11. Tomas
12. Zakæus

a. Lazarus' søster, som lavede mad til Jesus (se Lukas 10:38-42).
b. Fortalte apostlene, at Jesus var opstået fra graven (se Johannes 20:17-18).
c. Overtolder, som bød Jesus velkommen i sit hjem (se Lukas 19:2-6).
d. Døbte Jesus i Jordanfloden (se Mattæus 3:13-17).
e. Forsvarede Jesus over for farisæerne og var med til hans begravelse (se Johannes 7:45-51; 19:38-40).
f. En kvinde, der salvede Jesu fødder med kostbar salve (se Johannes 12:3-8).
g. Han tvivlede i begyndelsen, men senere troede han på, at Jesus var opstået (se Johannes 20:24-29).
h. Maria (Jakobs mor), Maria Magdalene og ________________ gik ud til Jesu grav med velugtende salver (se Markus 16:1-8).
i. Bad Pilatus om tilladelse til at begrave Jesu legeme (se Mattæus 27:57-60).
j. Jesus kaldte ham Kefas, hvilket betyder klippe (se Johannes 1:40-42).
k. Jesus oprejste ham fra de døde (se Johannes 11:38-45).
l. En tolder, som fulgte Jesus og blev én af hans disciple (se Mattæus 9:9).

DEN SKJULTE SOMMERFUGL

COLLEEN FAHY

Find sommerfuglen og farvelæg felterne mellem de linier, hvor pilen er. Farvelæg derpå hele billedet.

Jesu venner: (1) d, (2) i, (3) k, (4) a, (5) f, (6) b, (7) l, (8) e, (9) j, (10) h, (11) g, (12) c.

REJSEN I ØRKENEN

Herren ønskede, at Lehis sønner hver skulle have en hustru, som kunne undervise deres børn i evangeliet. Han bad derfor Lehis sønner hente Ishmael og hans familie. (1 Nephi 7:1–2)

Lehis sønner vendte tilbage til Jerusalem. De sagde til Ishmael, hvad Herren ønskede, at de skulle gøre, og Ishmael troede på dem. Ishmael og hans familie tog med Lehis sønner. (1 Nephi 7:3–5)

Mens de rejste rundt i ørkenen, blev Laman, Lemuel og nogle af Ishmaels familie vrede. De ville tilbage til Jerusalem. (1 Nephi 7:6–7)

ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON

Nephi bad dem om at tro på Herren, så ville de blive ført til et forjættet land. Han sagde, at Jerusalem ville blive ødelagt. Så blev de alligevel.
(1 Nephi 7:8–13, 16–21)

Senere giftede Nephi, hans brødre og Zoram sig med Ishmaels døtre. (1 Nephi 16:7)

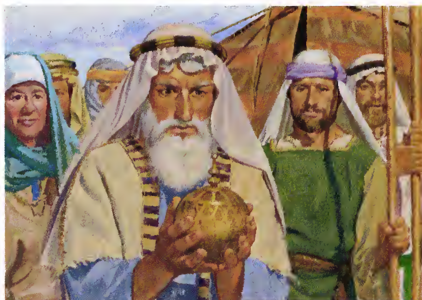

Herren bad Lehi om at fortsætte sin rejse. Om morgenen fandt Lehi en messingkugle uden for sit telt. Den blev kaldt Liahona, og den viste vejen. (1 Nephi 16:9–10.)

De samlede deres mad og frøkorn sammen og pakkede deres telte. Så rejste de gennem ørkenen i mange dage, idet de fulgte Liahonas anvisninger. (1 Nephi 16:11–12)

Nephi og hans brødre gik på jagt, for at de kunne få mad under rejsen. (1 Nephi 16:14–15)

Nephis stålbue knækkede og strengene på hans brødres buer blev slappe. Så kunne de ikke længere dræbe dyr. Laman og Lemuel blev vrede på Nephi. Alle var sultne. (1 Nephi 16:18–21)

Nephi lavede en bue af træ og spurgte sin far, hvor han kunne gå på jagt. Lehi bad og fik vejledning gennem Liahona. (1 Nephi 16:23–24, 26–27)

Liahona virkede kun, når de var trofaste. Kuglen viste Nephi, hvor han kunne gå på jagt. Nephi gik op på toppen af et bjerg og skød nogle dyr, som de kunne spise. (1 Nephi 16:28–31)

Alle var glade for at få mad. De fortrød, at de var blevet vrede, og de takkede Gud, fordi han havde velsignet dem. (1 Nephi 16:32)

Det var ingen nem rejse. De var ofte trætte. Somme tider var de sultne og tørstige. Da Ishmael døde, blev hans døtre meget bedrøvede. De beklagede sig til Lehi. (1 Nephi 16:33–35)

Laman og Lemuel beklagede sig også. De troede ikke, at Herren talte til deres far. De ville dræbe Lehi og Nephi og vende tilbage til Jerusalem. (1 Nephi 16:36–38)

Laman og Lemuel hørte Herrens røst. Han sagde, at de ikke måtte være vrede på Lehi og Nephi. Da Laman og Lemuel havde hørt Herrens røst, omvendte de sig. (1 Nephi 16:39)

De fortsatte deres vanskelige rejse. Gud hjalp dem og gjorde dem stærke. De fik børn. Lehi og Sariah fik to sønner mere, der kom til at hedde Jakob og Joseph. (1 Nephi 17:1, 3; 18:7)

Da de havde rejst rundt i ørkenen i otte år, nåede de kysten. Her fandt de frugt og honning. De kaldte stedet for Overflødighed. (1 Nephi 17:4–6)

FOTOGRAFERET AF STEVE BUNDERSON

VÆR VEN MED FRELSEREN

ÆLDSTE ROBERT E. WELLS
DE HALVFJERDS' FØRSTE KVORUM

Jeg tror, at ethvert medlem af Kirken har et ansvar for at leve således, at ingen vil være i tvivl om, at vi er kristne og venner med Frelseren.

Præsident Spencer W. Kimball var én af Frelserens venner. Da han lå på hospitalet og var parat til at gennemgå en hjerteoperation, kørte en ung portør hans seng ned ad hospitalsgangen til operationsstuen. Den unge mand kom til at slå sin finger på dørkarmen. Det gjorde ondt, og han tog Frelserens navn forfængeligt. Præsident Kimball, som havde fået beroligende midler og allerede var døsig, åbnede sine øjne og irettesatte mildt portøren: „Unge mand, sig ikke sådan. Jesus er min bedste ven!"

Har I og jeg samme forhold til Frelseren? Ved Jesus, at vi føler det samme for ham, som præsident Kimball gjorde? Præsident Kimball viste et andet eksempel på sit nære forhold til Kristus en juleaften for nogle år siden. Han ringede og spurgte, om jeg havde travlt. Jeg svarede hurtigt: „Nej, slet ikke. Hvad kan jeg gøre for dig, præsident Kimball?" Han sagde, at han havde brug for én, som ville tage med ham hen til Primarys børnehospital og velsigne nogle børn fra Sydafrika og nogle indianerbørn.

Da vi kom derhen, gik vi fra den ene stue til den anden og velsignede disse børn og flere andre. Jeg var dybt rørt over den kærlighed, som præsident Kimball udviste og over hans kærlige venskab med hvert eneste barn. Han viste eksemplet på det inderligt kærlige venskab, som Frelseren tilbyder. Det var nemt at se, hvordan han kunne sige: „Frelseren er min ven."

Jeg beder til, at vi alle dagligt må bestræbe os på at blive bedre venner med Frelseren.

(Fra en tale ved oktoberkonferencen 1982).

Sidste nyt . . . Sidste nyt . . . Sidste nyt . . . Sidste nyt . . .

INFORMATION OM KUNSTKONKURRENCEN 1991

Den anden internationale kunstkonkurrence for kunstnere i hele Kirken er blevet bekendtgjort af „Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie" i Salt Lake City.

Sidste dages hellige kunstnere fra 14 lande indsendte mere end 1000 bidrag til den første internationale kunstkonkurrence, som museet afholdt i 1987. Malerier, tryk, tegninger og skulpturer reflekterede et bredt spektrum af de sidste dages helliges historie, læresætninger, temaer i skriften, kultur og levevis.

Konkurrencen 1991 vil være begrænset til temaer fra skriften, men er åben for en bredere vifte af kunstformer: Maleri, tryk, tegninger, foto, tekstil, keramik, lertøj, smykker, quilt, kniplinger, broderi eller ethvert andet kunstnerisk medium.

„Vi opmuntrer sidste dages hellige kunstnere over hele verden til at indsende værker baseret på temaer fra skriften," sagde ældste John K. Carmack, medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum og direktør for Kirkens historiske afdeling, der driver museet. „Skrifterne indeholder inspirerende belæringer, vidnesbyrd og beretninger af stor åndelig værdi for mennesker overalt," sagde han. „Vi håber, at denne konkurrence vil udfordre vore dygtigste kunstnere til at anvende deres talenter til at skabe mindeværdige kunstværker.

Priser og penge til anskaffelse af kunstværker er tilvejebragt af en anonym giver, hvilket vil give os mulighed for at anerkende de bedste værker skabt af medlemmer af Kirken," fortalte ældste Carmack. „Nogle af pengene vil museet bruge til at øge sin permanente samling, og værkerne vil blive anvendt på kommende udstillinger og i Kirkens publikationer."

Bedømmelsen, der foretages af et panel på seks medlemmer, vil i henhold til Glen M. Leonard, museets direktør, finde sted i to etaper. En indledende bedømmelse vil blive baseret på fotos eller lysbilleder af kunstværket. (Fotos og lysbilleder vil ikke blive returneret). Kunstnere til de udvalgte værker vil derefter blive bedt om at indsende selve kunstværkerne til den endelige bedømmelse. Se detaljer herunder.

Af en gave på 43 000 dollars vil juryen bruge op til 13 500 dollars i kontante priser, herunder fem × „Udmærkelse" (1 500 dollars hver) og femten × „Hædrende omtale" (400 dollars hver). Resten af beløbet vil blive benyttet til anskaffelse af kunstværker.

Prisvindere, samt hvilke kunstværker museet vil anskaffe, vil blive bekendtgjort ved en reception for de vindende kunstnere i Salt Lake City den 29. marts 1991. Optagne værker vil blive udstillet på museet indtil den 2. september 1991.

„For at kvalificere sig," fortæller bror Leonard, „beder vi kunstnerne om at indsende *et* kunstværk, der afspejler et tema, en livsværdi, en beretning eller et symbol, som er inspireret af noget i et af Kirkens fire standardværker.

Selv om temaet for konkurrencen i 1991 er mere begrænset, end konkurrencen vi afholdt i 1987, giver den kunstnere, som arbejder med en bredere vifte af kunstformer, mulighed for at deltage. Vi forventer at stifte bekendtskab med værker af mange flere sidste dages hellige kunstnere gennem denne konkurrence for hele Kirken."

„Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie" har arrangeret det således, at lokale kunstnere, som ønsker at deltage i konkurrencen, kan henvende sig til Kirkens internationale distributions centre.

Tilmeldingblanketter fås på Distributions Centeret. Fotos og lysbilleder af kunstværker til konkurrencen kan indsendes – senest den 31. oktober 1990 – via Distributions Centeret, hvorfra de vil blive videresendt til Salt Lake City.

Kunstnere, hvis værker udvælges til den endelige bedømmelse, kan også sende deres kunstværker til Salt Lake City via Distributions Centeret.

Kunstnere, der ønsker at indsende deres fotos eller lysbilleder direkte sammen med en officiel tilmeldingsblanket, skal sende dem til:

Museum of Church History and Art
45 North West Temple Street
Salt Lake City, Utah 84 150, USA.

Generalkonferencen i april 1990 på video Kan snart fås på dit wards- eller grensbibliotek

Har du en video? Hvis du har, så ved du, hvor bekvemt det er at kunne se dine yndlingsudsendelser, når *du* ønsker det, og ikke når TV-stationen mener, du har lyst. Eller hvor bekvemt det er at låne en god video fra den lokale videobutik til en stille aften i hjemmet. Når vi nu taler om at låne, vidste du så, at videobånd med generalkonferencerne kan lånes gratis? Det kan de. Faktisk vil videobåndet med generalkonferencen i april 1990 snart kunne fås på dit ward-, grens- eller stavsbibliotek.

Det har aldrig været lettere at høre Kirkens ledere. Med Det Første Præsidentskabs ord: „I disse tider, hvor hver eneste af sandhedens og retfærdighedens standarder synes at blive bestormet, må vi give medlemmerne enhver mulig hjælp, så de kan bekæmpe de underminerende påvirkninger."

Et af de bedste midler er videobånd med generalkonferencerne, som fører Kirkens generalautoriteter lige ind i din stue. Gå ikke glip af muligheden for at høre dem forkynde Herrens vilje for dig. Find selv ud af, hvad Herren ønsker, at du koncentrerer dig om nu. Når det passer dig bedst.

Generalkonferencen i april 1990 på video kan snart fås på dit wards- eller grensbibliotek. Gå ikke glip af denne enestående mulighed.

fireside. Nogle var med til aktiviteterne den næste dag. Om mandagen brugte de unge deres kræfter i samfundets tjeneste – specielt i Guarapiranga Park, en stor park inden for stavens grænser. De malede fortovskanter, borde og stakitter, og gruppen tiltrak sig mange tusinde spadserende menneskers opmærksomhed i parken. Nogle af dem, der bemærkede gruppen, spiste frokost sammen med dem og lærte mere om Kirken. Parkbetjentene sagde, at de aldrig havde set en sådan tjenestegerning, og byens embedsmænd takkede de unge for alt det arbejde, de havde udført.

Men det, som rørte folk mest, var, da de 200 unge mennesker om tirsdagen besøgte statens hjem for forældreløse. De medbragte alt det, som de havde indsamlet i de forgående uger. Men de havde også andre gaver med, som børnene

> **„Jeg lærte, at vi skal elske hinanden og ikke kun os selv. Jeg lærte også, at alle har brug for et harmonisk liv. Jeg tror, at vi skal hjælpe dem, der har brug for hjælp – de mentalt syge, de hjemløse og de forældreløse."**
> ***Carlos dos Santos Souza, Diadema 2. ward.***

trængte endnu mere til: Kærlighed og opmærksomhed. Under besøget hos de 400 forældreløse – fra nyfødte til 6 år – skiftede de bleer, fortalte historier og sang primarysange. De tog børnene med ud på legepladsen, hvor de bare sad og talte med dem. Da tiden var inde til at tage af sted, blev der udgydt mange tårer. Da de unge fra staven i Santo Amaro vendte hjem, var deres hjerter så fyldt, at end ikke et 3 timer langt vidnesbyrdmøde var nok til, at de kunne nå at give udtryk for alle deres følelser. De havde tjent, de havde udvist kærlighed, de havde nydt glæde. Og de ønskede at afholde den form for ungdomskonferencer hvert år.

MANGE UNGE SIDSTE DAGES HELLIGE BRUGTE DERES TID PÅ BØRNENE PÅ ET LOKALT BØRNEHJEM FOR FORÆLDRELØSE, HVOR DE LEGEDE, SPILLEDE BOLD, LÆSTE HISTORIER, SANG – JA DE SKIFTEDE ENDOG BLEER.

Den tanke, at en lille gruppe unge mennesker virkelig kan ændre verden, forekommer måske helt usandsynlig. Men Frelseren sagde, at selv et enkelt lys kan lyse for alle dem, som er i huset (se Mattæus 5:15). Og de, som bærer evangeliets lys inden i sig, vil velsigne alle, som ser dem – såvel som dem de betjener.

> **„Skønt folk almindeligvis er glade, så ved de ikke, hvad ægte lykke er. Lykke er ikke noget man modtager, det er noget man giver."**
> ***Simone, Jabaquara ward***

I staven i São Paulo Taboao havde man valgt emnet: „Vi kan ændre verden" ved deres ungdomskonference under karnevallet. Mens de gjorde rent på torvet ved det lokale rådhus, fik de mulighed for at præsentere Kirken for flere mennesker, som kom forbi. De knælede også i bøn, før de gik ud med eksemplarer af Mormons Bog til folk i nabolaget, og ingen afslog deres gave.

> **„Hvis der findes uforglemmelige oplevelser i livet, så må dette være en af dem. Jeg glæder mig til flere sådanne øjeblikke sammen med mine søskende. Jeg fik mulighed for at møde nogle helt specielle mennesker."**
> ***Antonio, São Paulo 13. ward***

I staven i Interlagos i São Paulo, blev der afholdt lignende aktiviteter for over 250 unge mennesker. De skrev over 400 kærlighedsbreve til mindre aktive medlemmer i deres stav samt bagte og uddelte kager til ældre medlemmer. De malede og gjorde rent på den lokale skole, besøgte forældreløse og gav eksemplarer af Mormons Bog til familiemedlemmer, som ikke havde accepteret evangeliet.

> **„Det var nogle af de mest pragtfulde dage i mit liv. Jeg lærte, hvordan man hjælper og tjener sine medmennesker. Jeg er meget glad for at være medlem af Kirken. Jeg vil gerne på mission og hjælpe mennesker i verden til at blive lige så lykkelige, som jeg selv er."**
> ***Debora, 2. ward, Bosque***

De unge medlemmer i staven i det vestlige São Paulo samlede også penge ind til stavens missionærfond, de besøgte et plejehjem, skrev breve til fuldtidsmissionærer og uddelte eksemplarer af Mormons Bog.

Følte disse unge sig snydt, fordi de ikke var ude at more sig til karnevallet? Overhovedet ikke. For de lærte, at vi ikke kan dele evangeliets lys, uden at dette lys bliver endnu klarere i os selv.

HERRENS HÆR

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON

ANDENRÅDGIVER I DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

For omkring 24 år siden sad jeg oppe på korets rækker i Assembley Hall, der ligger i det sydvestlige hjørne af Tempel Square. Anledningen var en stavskonference. Ældste Joseph Fielding Smith og ældste Alma Sonne havde fået til opgave at omorganisere vores stavspræsidentskab. Det Aronske Præstedømme – blandt andet medlemmer af biskopprådene, stod for musikken ved konferencen. De af os, der virkede som biskopper, sang sammen med vores unge mænd. Da vi havde sunget et par musiknumre, gik bror Smith til talerstolen og bekendtgjorde navnene på det nye stavspræsidentskab. Jeg er sikker på, at alle andre i præsidentskabet var blevet informeret om deres kaldelse, men det var jeg ikke. Da bror Smith havde læst mit navn, sagde han: „Hvis bror Monson er villig til at acceptere denne kaldelse, vil vi gerne høre fra ham nu." Mens jeg stod på talerstolen og stirrede ud på et hav af ansigter, mindedes jeg den sang, som vi netop havde sunget. Den hed: „Hav mod, min dreng, til at sige nej." Som accept på min kaldelse valgte jeg at tale over emnet: „Hav mod, min dreng, til at sige ja."

Teksten til en bedre kendt salme er en beskrivelse af jer:

Se her! En mægtig styrke,
med banner, skjold og sværd
går frem på livets slagmark
i modig krigerfærd.
Dens rækker af soldater
straks ved signalets klang
glad følger deres leder
og synger sejrens sang.

Sejren stor bliver vor
ved ham, der os har løst.
Sejren stor bliver vor
i Jesu Kristi navn.
Sejren stor er nu vor
er nu vor i Jesu Kristi navn.
(*Sange*, nr. 91).

Præstedømmet repræsenterer en stor og retfærdig hær – en kongelig hær. Vi ledes af Guds profet. Den øverste ledelse har vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Vores marchordrer er klare. De er præcise. Mattæus beskriver vores udfordring med disse ord, som Mesteren har udtalt:

„Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende" (Mattæus 28:19-20). Fulgte disse første disciple denne guddommelige befaling? Markus skrev: „Men de gik ud og prædikede alle vegne. Og Herren virkede med . . ." (Markus 16:20).

Befalingen om at gå ud er ikke blevet tilbagekaldt. I dag er der tusindvis af missionærer, som reagerer på dette kald. Endnu flere tusinder vil snart reagere. Der bliver oprettet nye missioner. Hvilken spændende og udfordrende tid at leve i!

I, som bærer Det Aronske Præstedømme og ærer det, er blevet tilbageholdt til denne særlige periode i historien. Høsten er i sandhed stor. Det må der ikke herske tvivl om. I har jeres livs største mulighed. Evighedens velsignelser venter jer. Hvordan kan I så bedst reagere? Må jeg foreslå, at I udvikler tre dyder, nemlig:

1. Et ønske om at tjene
2. Tålmodighed til at forberede jer
3. Villighed til at arbejde.

Gør I dette, vil I altid tilhøre Herrens kongelige hær. Lad os se på disse tre dyder, én ad gangen.

For det første, et ønske om at tjene. Glem ikke Herrens udtalelse: „Se, Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag" (L&P 64:34). En sidste dages hellig præst har sagt følgende: „Så længe pligtfølelsen er større end villigheden, vil mænd kæmpe, fordi de er tvunget dertil, og ikke fordi de elsker deres land. Pligten udføres ikke på rette måde, førend man med glæde ville udføre endnu mere, hvis man bare kunne."

Er det ikke passende, at man ikke kan kalde sig selv til at missionere? Er der ikke visdom i, at jeres forældre ikke kan kalde jer, men at I tværtimod bliver kaldet af Gud ved profeti og åbenbaring? Jeres kaldelse skal være underskrevet af Kirkens præsident.

I mange år havde jeg det privilegium at arbejde sammen med præsident Spencer W. Kimball, mens han var formand for Kirkens missionærkomité. Disse missionærudnævnelsesmøder, vil jeg aldrig glemme. De var så opfyldt af inspiration og af og til humor. Jeg husker en anbefalingsformular fra en vordende missionær. Biskoppen havde skrevet på den: „Denne unge mand er nært knyttet til sin mor. Hun spørger, om det er muligt, at han kan blive sendt til en mission i nærheden af sit hjem i Californien, så hun lejlighedsvis kan besøge ham samt ringe til ham hver uge." Da jeg læste denne kommentar højt, ventede jeg på præsident Kimballs udtalelse om, hvor han skulle sendes hen. Jeg bemærkede et glimt i hans øjne og et venligt smil spillede om hans læber, idet han uden yderligere kommentarer sagde: „Send ham til Johannesburg mission i Sydafrika."

Det vil føre for vidt at nævne de mange tilfælde, hvor en særlig kaldelse har vist sig at være styret af forsynet. Jeg ved at det var tilfældet – for sådanne hellige kaldelser er guddommeligt inspireret. Vi og I erkender den sandhed, der er formuleret så enkelt i Lære & Pagter: „Dersom I derfor ønsker at tjene Gud, da er I kaldet til arbejdet" (L&P 4:3).

For det andet – tålmodighed til at forberede sig. Man kan ikke skynde sig at forberede sig til en mission. Forberedelserne begyndte før I kan huske. Al undervisning i Primary, Søndagsskolen, seminar samt alle opgaver i præstedømmet kunne anvendes på et højere plan. Et liv bliver stille og roligt formet, næsten umærkeligt skabes der en karriere. Digteren sagde:

Den, som påvirker en dreng med Mesterens plan,
sætter kursen for en mand.

Det er noget af en udfordring at blive kaldet som vejleder for et kvorum af drenge. Vejledere, er I helt klar over jeres muligheder? Tænker I over dem? Beder I for dem? Forbereder I jer? Forbereder I jeres drenge?

Da jeg var 15 år, blev jeg kaldet til at præsidere over et kvorum af lærere. Vores vejleder interesserede sig for os, og vi vidste det. En dag sagde han til mig: „Tom, du kan godt lide at opdrætte duer, ikke?"

Jeg svarede begejstret: „Jo!"

Så tilbød han: „Hvad ville du sige til, hvis jeg forærede dig et par racerene Birmingham Roller duer?"

Denne gang svarede jeg: „Ih, mange tak!" Ser I, de duer, som jeg havde, var den almindelige slags, som jeg havde fanget oppe på taget af Grant Elementary School.

Han inviterede mig hjem til sig den næste aften. Den næste dag var den længste i hele mit unge liv. En time i forvejen stod jeg og ventede på, at min vejleder skulle komme hjem fra arbejde. Han tog mig med op i dueslaget som var placeret i en lille stald bagved gårdspladsen. Mens jeg kiggede på de smukkeste duer, jeg endnu har set, sagde han: „Vælg den han, du kunne tænke dig, og så vil jeg give dig en hun, som er anderledes end alle andre duer i verden." Jeg traf mit valg. Så lagde han en lille spinkel hun i min hånd. Jeg spurgte, hvad det var, der gjorde den så meget anderledes. Han svarede: „Se godt på den, så vil du opdage, at den kun har ét øje." Ganske rigtigt, den manglede et øje. Det var en kat, som havde forvoldt skaden. „Tag duerne med hjem til dit dueslag," sagde han. „Hold dem inde i cirka 10 dage og slip dem så løs, så du kan se, om de vil blive hos dig."

Jeg fulgte hans råd. Da jeg slap dem løs, spankulerede hannen oppe på taget af dueslaget, hvorefter den vendte tilbage for at spise. Den enøjede hun forsvandt øjeblikkelig. Jeg ringede til min vejleder, Harold, og spurgte: „Er den enøjede due vendt tilbage til dit dueslag?"

„Kom herover," sagde han, „så skal vi se efter."

Mens vi gik fra hans køkkendør over til dueslaget, sagde min vejleder: „Tom, du er præsident for lærernes kvorum, ikke?" Det var ikke noget nyt for mig. Så tilføjede han: „Hvad vil du gøre for at få Bob aktiv?"

JEG VAR VOKSEN, FØR JEG HELT KUNNE SE, AT HAROLD, LÆRERNES VEJLEDER, HAVDE GIVET MIG EN SÆRLIG DUE – DEN ENESTE FUGL I HANS DUESLAG SOM VILLE VENDE TILBAGE, HVER GANG DEN BLEV SLUPPET LØS. DET VAR HANS INSPIREREDE MÅDE AT AFHOLDE ET PRÆSTEDØMMEINTERVIEW MED LÆRERNES KVORUMSPRÆSIDENT PÅ HVER ANDEN UGE. JEG STÅR I STOR GÆLD TIL DEN ENØJEDE DUE. MEN JEG SKYLDER DENNE KVORUMSVEJLEDER ENDNU MERE.

Jeg svarede: „Jeg vil sørge for, at han kommer til kvorumsmødet i næste uge."

Så rakte han hånden op i en bestemt rede og gav mig den enøjede due. „Her, hold hende inde nogle dage og prøv så igen." Det gjorde jeg, og endnu engang forsvandt hun. Igen samme oplevelse: „Kom herover, så skal vi se, om hun er vendt tilbage hertil." Mens vi gik over til dueslaget lød kommentaren: „Tillykke med at du fik Bob med til præstedømmemøde. Hvad vil du og Bob nu gøre for at aktivisere Bill?"

„Vi vil sørge for, at han kommer i denne uge," tilbød jeg frivilligt.

Denne oplevelse blev gentaget igen og igen. Jeg var en moden mand, før jeg helt blev klar over, at min vejleder, Harold, virkelig havde givet mig en helt speciel due. Den eneste due i hans dueslag, som han vidste ville komme tilbage hver gang, hun blev sluppet fri. Det var hans inspirerede måde at holde et personligt præstedømmeinterview med en lærernes kvorumspræsident på hveranden uge. Jeg skylder den enøjede due meget. Jeg skylder denne kvorumsvejleder endnu mere. Han havde tålmodighed til at hjælpe mig med at forberede mig på de muligheder, der lå forude.

For det tredje, villighed til at arbejde. Det er ikke let at missionere. Det kræver al din energi. Det belaster dine åndsevner. Det kræver, at du gør dit bedste og tit yder en ekstra indsats. Husk at „hurtigløberen ikke er herre over løbet eller heltene over kampen" (Prædikerens Bog 9:11) – men den der holder ud til enden. Det afgørende er –

Hold dig til din opgave, så beholder du den
Mange begynder, men kun få fuldender
Ære, magt, plads og ros vil altid tilfalde den,
som afslutter sit arbejde
Hold dig til din opgave, så beholder du den
Bøj dig for den, sved over den og smil til den,
for ved at bøje dig, svede og smile vil livet efter
en stund sejre.

I slutningen af anden verdenskrig fyldte jeg 18 år og blev ordineret til ældste – en uge før jeg tog afsted for at tjene i flåden. Et medlem af biskoprådet mødte op på stationen for at tage afsked med mig. Lige før toget kørte, lagde han en bog i min hånd. Det var *Missionærhåndbogen.* Jeg lo og sagde: „Jeg skal ikke på mission." Han svarede: „Tag den alligevel. Den kan være nyttig for dig."

Det blev den. Under grunduddannelsen instruerede vores kompagnichef os i, hvordan vi bedst kunne pakke vores tøj i en stor køjesæk. Han gav os dette råd: „Hvis I har en hård, rektangulær genstand, kan I anbringe den i bunden af køjesækken, så vil jeres tøj ligge bedre." Jeg huskede pludselig den helt rigtige, rektangulære genstand – *Missionærhåndbogen.* Således gjorde den tjeneste i 12 uger.

Aftenen før vores juleorlov kredsede vores tanker som altid om hjemmet. Der var helt stille i barakkerne. Pludselig opdagede jeg, at min kammerat i den tilstødende køjeseng – en mormon, Leland Merrill – stønnede af smerte. Jeg spurgte: „Hvad er der i vejen, Merrill?"

Han svarede: „Jeg er syg, jeg er virkelig syg."

Jeg rådede ham til at gå over til basens apotek, men han svarede, at hvis han gjorde det, så ville han ikke komme hjem til jul.

Timerne var lange. Hans stønnen tog til. Så hviskede han desperat: „Monson, Monson, du er ældste, ikke?" Jeg svarede bekræftende, hvorpå han bad: „Giv mig en velsignelse."

Jeg var fuldkommen klar over, at jeg aldrig før havde givet en velsignelse. Jeg havde aldrig selv fået en sådan vel-

signelse. Jeg havde aldrig overværet en sådan velsignelse. Jeg bad indtrængende Gud om hjælp. Svaret kom: „Se i bunden af køjesækken." Det var grunden til, at jeg klokken 2 om natten tømte indholdet i køjesækken ud på dørken. Derefter tog jeg den hårde, rektangulære genstand – *Missionærhåndbogen* – hen til natbelysningen og læste, hvordan man velsigner de syge. Mens henved 60 nysgerrige sømænd så til, gik jeg i gang med velsignelsen. Før jeg fik lagt al mit grej på plads igen, sov Leland Merrill som et barn.

Den næste morgen vendte Merrill sig smilende over imod mig og sagde: „Monson, jeg er glad for, at du har præstedømmet." Hans glæde blev kun overgået af min taknemmelighed.

I kommende missionærer, må vor himmelske Fader velsigne jer med et ønske om at tjene, med tålmodighed til at forberede jer og med villighed til at arbejde, således at I og alle de, som udgør Herrens kongelige hær, kan gøre sig fortjent til hans løfte: „Jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer" (L&P 84:88). □

(Fra en tale, som blev holdt ved aprilkonferencen 1979).

FOTOGRAFI AF STEVE BUNDERSON

„1. VÆR SØD MOD DAN"

BARBARA WORKMAN

Jeg sad en dag ude i køkkenet og tænkte på forskellige områder i mit liv, hvor jeg ønskede at forbedre mig: slægtshistorie, regelmæssig motion, mere tid til børnene, tilrettelæggelse i hjemmet – listen var lang. Jo mere jeg tænkte, desto længere blev listen. Hvor mon jeg burde begynde? tænkte jeg.

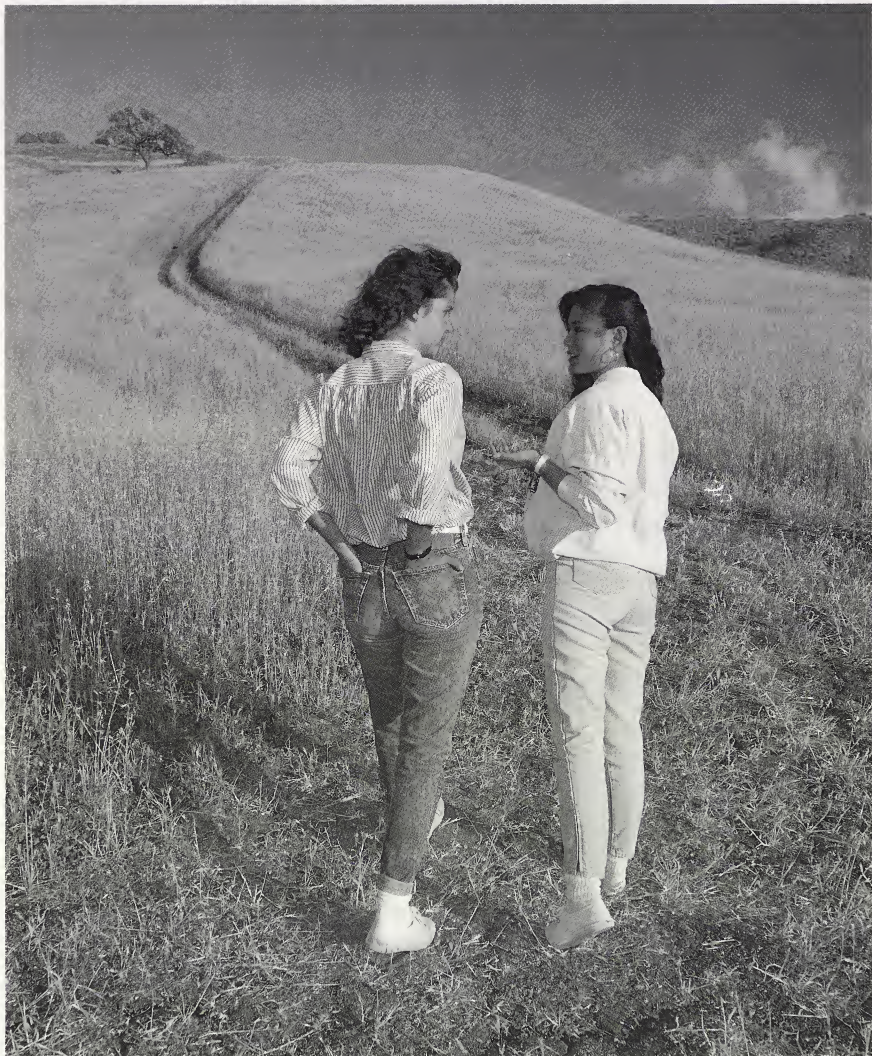
Jeg bestemte mig til at inddele min liste i kategorier: (1) Bede, læse i skrifterne og føre dagbog. (2) husholdning, vask og planlægning af måltider; (3) motion; (4) familieaktiviteter og tid sammen med børnene og (5) mindebog, min personlige historie og slægtshistorie.

Jeg følte mig overvældet og bad min mand, Dan, der stod ved vasken, om hans mening. Jeg gav ham listen og spurgte, om han ville opstille punkterne efter det, som var vigtigst.

Han behøvede ikke at kigge ret længe på listen, før han gav mig den tilbage med et smil. Han havde inddelt kategorierne i nummerorden, men var begyndt med nummer 2. Nederst på siden havde han skrevet: „1. Vær sød mod Dan."

Vi lo og krammede hinanden, og så brød solen atter frem. Dette første punkt *kunne* jeg klare! Jeg bekymrede mig ikke længere om, hvorvidt jeg kunne klare det hele på én gang. Men listen blev mig en livslang påmindelse. Den blev sat ind i min mindebog, så jeg kunne huske at give det, som var vigtigst i mit liv, førsteprioritet. □

EVIGHEDEN ER LANG . . .

FOTOGRAFI AF WELDEN ANDERSEN

DEL DEN MED EN VEN.
Husk, at evangeliet er for alle.

MIN BYRDE BLEV LETTET

HORST SCHARFFS,

SOM FORTALT TIL SANDRA DAWN BRIMHALL

Under første verdenskrig boede min familie i Hamborg i Tyskland, mens fødevarerne var rationeret. Byboerne forsøgte ofte at købe mad på gårde, som af og til havde lidt i overskud. Da jeg var fjorten år, gav min mor mig penge til en jernbanebillet og sendte mig ud på landet for at købe mad.

Efter en 2-timers rejse ankom jeg til en landsby, hvor jeg gik fra dør til dør. Skønt jeg besøgte mere en fyrre huse, var der ingen, som ville sælge mig noget.

Jeg havde besluttet mig til ikke at komme tomhændet hjem, så jeg bestemte mig til at spadsere de fire og en halv kilometer til nabolandsbyen, som toget ikke kørte igennem. Da jeg havde gået rundt i ca. tre kvarter og besøgt alle husene på vejen, kom jeg til en landmand, som solgte mig 45 kg kartofler. Jeg kunne næsten ikke tro, at jeg kunne være så heldig! Jeg havde højst håbet på at få noget smør og et par kilo bacon.

Landmanden lagde sækken med kartofler op på mine skuldre, og jeg påbegyndte tilbagevejen. Det varede ikke længe, før jeg blev klar over, hvor vanskelig opgaven var – sækken med kartofler vejede mindst lige så meget som jeg selv. Hvis jeg lagde den ved vejkanten for at hvile mig, var jeg bange for, at jeg ikke selv kunne løfte den op på mine skuldre igen.

Midt i trængslerne, kom jeg til at tænke på min mor, som havde lært mig om skrifterne og om bønnens magt. Jeg huskede en episode i Mormons Bog, hvor nephiterne, som var i fangenskab hos lamaniterne, bad Herren om at lette deres byrder. Herren havde besvaret deres bønner, og derfor mente jeg, at Herren også måtte kunne lette min byrde. (Se Mosiah 24:15).

Jeg begyndte at bede. Lige med ét følte jeg det som om, at byrden blev taget fra mine skuldre. Jeg kunne let gå hele vejen til stationen uden at hvile.

På stationen skete der et andet mirakel. Landbetjenten havde fået myndighed til at konfiskere alt, hvad han fandt af mad hos passagererne. Mange forsøgte at skjule deres madvarer, men jeg havde ingen mulighed for at skjule 45 kg kartofler. Men da jeg steg på toget var der ingen, der sagde noget, og jeg fik lov at tage kartoflerne med hjem til min mor.

Min søgen efter mad gav min familie den næring, som vi behøvede i en vanskelig tid, og den gav mig et urokkeligt vidnesbyrd om, at Herren hører og besvarer bønner. □

Horst Scharffs bor i Grants 8. ward i Grant stav, Salt Lake City. Sandra Dawn Brimhall er også medlem af Grants 8. ward.

ILLUSTRERET AF DOUG FRYER

JEG TOG BYRDEN PÅ RYGGEN OG PÅBEGYNDTE DEN LANGE REJSE HJEMAD – BLOT FOR AT OPDAGE, AT JEG HAVDE FÅET ET NYT PROBLEM.

VELKOMMEN TILBAGE!

MARVIN K. GARDNER

Frafaldne hellige i Mexico og Mellemamerika kommer tilbage til Kirken.

SAN SALVADOR: En biskop og et jordskælv fik dem til at ændre kurs.

MEXICO CITY: Det var ikke noget almindeligt besøg hos mindre aktive medlemmer – et bånd med tabernakelkoret spillede og Mormons Bog lå på bordet. Var vi gået forkert?

PUEBLA, MEXICO: Han havde ikke været i Kirken i flere år. Så blev han inviteret med til en stavskonference af en gammel ven, som var hans nye hjemmelærer.

HEREDIA, COSTA RICA: Han var beruset og brækkede ryggen under en bilulykke. Han tryglede Herren om at få endnu en chance i livet.

SAN JOSÉ, COSTA RICA: „Jeg vil så gerne tilbage til Kirken," sagde han til en ven, „du må sende mig én eller anden."

Det er sådanne ting, der sker overalt i Mexico og Mellemamerika under arbejdet med at gøre passive medlemmer aktive. „Det er et historisk øjeblik for Kirken her," siger Jorge Uboldi, der er præsident for grenen i Palma i Mexico City. Han har set en lang række mennesker blive aktive

ET JORDSKÆLV BETØD, AT NOGLE WARDSMEDLEMMER UDVISTE KÆRLIGHED, OG DERVED BLEV FAMILIEN SALINA I SAN SALVADOR PÅNY OMVENDT.

FOTOGRAFERET AF DOUGLAS HERNANDEZ

påny. Ud af 139 medlemmer i hans gren, er 130 aktive. „Vi oplever mirakler," siger han.

SAN SALVADOR: Biskoppen og jordskælvet

Terremoto! Jordskælv! „Jeg så væggene i vores hus falde sammen!" siger søster Salinas. „Døren var spærret af murbrokker, så vi kunne ikke komme ud, før det værste af jordskælvet var overstået. Så kravlede vi over murbrokkerne og løb ud på gaden." Senere styrtede hele taget ned.

På sit kontor i nærheden blev bror Salinas ramt i hovedet af murbrokker, som fløj gennem luften. „Jeg tænkte slet ikke på smerterne, for jeg var så bekymret for min familie," siger han. „Jeg løb hjem, alt imens jeg bad: Fader, hjælp os! Vi er dine børn. Hjælp os!"

Selv om hans hustru og alle seks børn befandt sig i huset, blev de på mirakuløs vis ikke dræbt. Familien flygtede rædselsslagne. „Men vi vidste, at vores søskende i wardet ville lede efter os," siger de, „så vi vendte tilbage."

Kirkens medlemmer ledte ganske rigtigt efter dem. Et byggeprojekt på kirkebygningen, som var i gang, blev standset, for at medlemmerne kunne hjælpe jordskælvsofrene. Kirkebygningen blev omdannet til et katastrofecenter – et sted, hvor folk kunne finde husly, få mad, tøj, rent vand, medicin og andre nødvendigheder. Familien Salinas bestemte sig til at blive på deres egen grund og bo i et telt, som biskoppen skaffede dem. Medlemmerne hjalp dem med at rydde op og sørgede for byggematerialer til et nyt hus. „De var hele tiden hos os," siger bror Salinas. „De hjalp os materielt, følelsesmæssigt og åndeligt. Men det vigtigste var måske, at vi opdagede, hvor meget Herren elsker os. Han var med os hele tiden og beskyttede os. Der findes ingen måde, hvorpå jeg kan betale ham tilbage, undtagen ved at være lydig og ydmyg."

Selvom familien ikke havde været aktiv i Kirken, siden de blev døbt seks år før, havde en ven – biskop Rafael Luna – sørget for at Kirken forblev en del af deres tilværelse. „Han mistede ikke troen på, at vi ville komme tilbage," siger bror Salinas.

Hans hustru nikker. „Biskoppen kom tit og besøgte os, og det samme gjorde hans hustru og børn. Han sendte altid medlemmer ud for at besøge os, og der kom hjemmelærere og besøgslærerinder," siger hun og smiler. „De ville ikke lade os være."

I juni 1986 kom biskop Luna og nogle wardsledere og besøgte familien Salinas, for atter at opfordre dem til at komme tilbage til Kirken. Biskoppen følte sig inspireret til at sende missionærer til dem, så de kunne få lektierne igen. Så begyndte familien at komme i Kirken engang imellem, og fire måneder efter, den 10. oktober 1986, blev de ramt af jordskælvet. Den kærlighed, som medlemmerne derefter viste, var så overvældende og blev årsag til deres omvendelse påny.

„Vores hus var ødelagt," siger søster Salinas, „men vi havde alt, hvad vi behøvede: Medlemmernes kærlighed og Herrens beskyttelse." Nu er hun førsterådgiver i Hjælpeforeningens præsidentskab og hendes mand går fremad i præstedømmet. Børnene er travlt beskæftiget og aktive i Kirken. „Vi får det stadig bedre," siger hun.

„Vi har sat os et mål sammen med Herren og biskoppen, om at komme i templet og blive beseglet," siger hendes mand. „Det er en forunderlig følelse at komme tilbage til den sande kirke. Vi er meget glade for at være her." (Se: „Vi arbejder sammen").

„Vi arbejder sammen"

Rafael Luna har været biskop i elleve af sine tretten år i Kirken. „Til vores wardsrådsmøder taler vi om de mindre aktive familier, som vi bør besøge i den kommende uge," siger han. Efter at have besluttet sig for en familie, besøger biskoprådet dem sammen med præsidenterne for henholdsvis ældsternes kvorum, Primary, Hjælpeforeningen, Unge Mænd, Unge Piger og Søndagsskolen, alt efter familiemedlemmernes alder.

„Første gang følges vi ad hele gruppen, for at gøre indtryk på dem – så de kan vide, at disse mange mennesker er interesseret i dem," siger han. „Når vi har bedt en bøn og talt et øjeblik med hele familien, deler vi os op, hver leder taler med det familiemedlem, som hører under hans eller hendes ansvarsområde. Primarypræsidentinden taler for eksempel med børnene og fortæller dem, hvad Primary er, hvem deres lærer er, hvad de laver i klassen, og inviterer dem til at være med.

Familierne er som regel glade for vores besøg, selv dem der ikke kommer i kirke efter besøget," siger biskop Luna. „På den måde har vi fået genaktiveret flere familier i det sidste år."

MEXICO CITY:

„Vi hørte tabernakelkoret, da vi kom ind"

Roberto Wilson og hans hustru, Maria Teresa, havde ikke været i kirke i måneder. Men da de fik en telefonopringning med besked om, at en generalautoritet (en regionalrepræsentant) og et medlem af stavspræsidentskabet (deres hjem-

melærer) ville besøge dem, blev de slået af rædsel og fik dårlig samvittighed. „Men vi var beæret over, at de ville besøge *os*," siger Maria.

Spillede hun nu tabernakelkor musik for at imponere dem? „Nej, jeg spiller altid mine korbånd. Musik virker afslappende på mig."

Efter en bøn talte lederne med Roberto om hans arbejde i banken og spurgte, hvad familien følte for Kirken. Maria nævnte nogle problemer, de havde haft. Lederne gav udtryk for deres forståelse og inviterede dem tilbage til Kirken. „De bad mig se at komme videre," siger Roberto, „og udfordrede mig til at modtage præstedømmet og gå i templet med min hustru og mine børn."

Hvordan reagerede familien Wilson på det? „Det var godt, at de besøgte os," siger Roberto. „Det var deres klare hensigt at samle os ind som fisk i deres net, fordi vi var kommet bort."

„Min mand sagde til mig, at vores hjem var beæret ved at vi fik sådanne besøgende," siger Maria. „Nu synes vi, at det var vores pligt at komme i kirke. Jeg tænkte på de kaldelser, jeg før havde, og jeg følte mig ikke godt tilpas ved, at jeg ikke havde nogen nu."

De blev straks inviteret med til stavskonference den næste dag. Familien Wilson kom, og siden er de kommet i Kirken. Selv om Roberto havde været medlem i fire år, havde han aldrig fået overdraget præstedømmet. En måned efter besøget, modtog han Det Aronske Præstedømme. I løbet af halvanden måned blev han ordineret til ældste. „Vi har planer om at tage til templet," siger han, „og jeg kunne godt tænke mig, at min søn og datter en dag tog på mission."

De taler om missionærerne, hjemmelærerne og venner, som har opmuntret dem gennem årene. Så kommer de i tanke om et særligt besøg: „Jeg var lykkelig, når jeg talte med disse brødre – de har stor kærlighed." (Se „Vi kommer i kærlighed").

PUABLA MEXICO:

„Bror Toriz har altid været min bror"

Velino Camela blev døbt i 1964 og var ikke kommet i Kirken i flere år, selv om hans hustru og seks børn var aktive. Så blev Abel Toriz, hans ven gennem mere end tyve år, hans hjemmelærer.

Under det første besøg så bror Toriz og hans søn, Enok, at der på bordet stod en øl, som var åbnet, men de sagde ikke noget. De besøgte ham hver uge fremfor blot en gang om måneden.

„Vi håber at se dig i kirke, for vi savner dig," sagde bror Toriz så.

„Nå ja, min familie kommer, men det gør jeg ikke," svarede han.

„Men *hermano* (bror), du er familiens overhoved!"

„Ja, men jeg vil ikke gå i kirke."

Bror Toriz og hans søn blev ved med at besøge ham hver uge. Så en aften, hvor de atter inviterede bror Camela til

„Vi kommer i kærlighed"

Besøget hos familien Wilson var som mange af dem, der finder sted i Mexico og Mellemamerika. Dagen før stavskonferencen mødes stavspræsidentskabet og biskopperne med de besøgende generalautoriteter. Efter bøn og faste, fremlægger biskoppen en liste over mindre aktive familier, som han mener er modtagelige, dersom de bliver besøgt af deres ledere. Så opdeler lederne sig i par og går på besøg. Bagefter samles de igen, denne gang for at udveksle erfaringer.

Regionalrepræsentanten i Mexico City, Isaias Lozana, siger, at „de under hvert af disse besøg i hjemmene siger til folk: ‚Vi kommer i kærlighed, for at bede jer komme tilbage til Kristus. I morgen er der konference, og vi vil meget gerne hilse på jer dér. Vi ønsker ikke kun, at I kommer til mødet, men også at I arbejder på at få Det Melkisedekske Præstedømme, og at I forbereder familien på at komme i templet.' Vi efterlader som regel en velsignelse i hjemmet, somme tider synger vi en salme med dem. De fleste reagerer positivt på disse besøg."

Stavspræsidentskaber og biskopråd følger også selv dette mønster med de samme resultater. „Biskoppperne giver os lister over de familier, de mener er mest parate," siger præsident Evaristo de Leon fra staven i Netzahualcoyotl, „og så besøger vi dem sammen med wards- og stavsledere. Vi har set mange familier vende tilbage til Kirken."

De uformelle, venskabelige besøg er naturligvis ofte de mest effektive. „For tre søndage siden, besøgte min hustru og jeg en familie," siger Milton F. Marin, der er præsident for staven i Costa Rica i San José. „Jeg sagde: ‚Jeg har kendt jer i flere år. I betyder noget særligt for mig. Jeg ønsker, at I kommer tilbage, og Herren ønsker, at I kommer tilbage. Han elsker jer.' Jeg gav dem en udfordring til at komme næste søndag. Det gjorde de, og de er kommet lige siden. De kommer snart og besøger os til en hyggelig sammenkomst."

FOTOGRAFERET AF MARKVIN K. GARDNER

kirke, sagde han: „Ja tak, jeg kommer i kirke i morgen." Og det gjorde han.

„Og han blev ved med at komme!" siger bror Toriz. „Og hør så her," tilføjer han og ler, „hans og min familie kommer altid *før* mødet begynder. Det giver en indre glæde."

„Nå ja, jeg kommer for at nyde nadveren. Det er hovedformålet," siger bror Camela.

Hvorfor besluttede han sig omsider til at komme tilbage til Kirken, efter så lang tid og så mange indbydelser? „Jeg var ikke glad for den måde, hvorpå jeg levede mit liv," svarer han. „Og da min ven, Toriz, blev ved med at komme hver uge og invitere mig i kirke, så kom jeg! Jeg havde bare brug for én, der puffede til mig.

Nu ønsker jeg bare at blive beseglet til min kone og mine børn. Som bror Toriz siger – jeg må benytte mig af muligheden nu, mens vores børn endnu bor hjemme. Vores ældste søn og datter har planer om at tage på mission."

Han ser på sin hjemmelærer. „Bror Toriz har altid været min bror." (Se „Lidt opmuntring").

HEREDIA, COSTA RICA: Han tryglede Herren

Da Carlos Barrera gik fra sin vens bryllup, var han beruset. Men han kørte alligevel – og endte med en ødelagt bil og en rygrad der var brækket tre steder. „Hele mit liv passerede revy for mig," siger han. „'Giv mig endnu en chance,' tryglede jeg Herren." Nu ved Carlos, at hans bøn blev efter

Lidt opmuntring

Hjemmelærere og ledere finder personer, der, som bror Camela, blot trænger til lidt opmuntring. Somme tider tager det tyve år. Andre gange sker det fra den ene dag til den næste.

„Jeg bad en bror om at komme hen på mit kontor og tale med mig," siger præsident Marin. „Da han kom, sludrede vi et øjeblik, og så spurgte jeg ham, hvorfor han ikke havde været i kirke et stykke tid. Hans undskyldninger bestod blot af bagateller – det var svært at komme så tidligt op om morgenen, somme tider var talerne kedelige, det var bare blevet en vane for ham ikke at komme. Jeg spurgte, om han betalte tiende. Ja, det gjorde han. Om han holdt visdomsordet, ja, det gjorde han også. Om han opretholdt sine ledere – ja, han gjorde, og så videre. ‚Kom tilbage til Kristus,' sagde jeg. ‚Kom og hjælp os med at få andre tilbage.'" Manden reagerede positivt, og eftersom han var værdig til det, „opretholdt vi ham som ældste næste dag, hvor vi havde stavskonference, og ordinerede ham bagefter. Han har været trofast lige siden."

Et af de vigtigste spørgsmål, som præstedømmeledere under samtaler kan stille, er: „Hvad afholder dig fra at modtage Det Melkisedekske Præstedømme og få en tempelanbefaling?" Og derpå følger udfordringen: „Kan du være parat til dette i løbet af en måned eller to, eller et halvt år?"

Præsident Marin og hans rådgivere besøger alle mindre aktive ældster og vordende ældster i deres stav hver 6. måned og før deres stavskonference. Biskoprådene og ældsternes kvorumspræsidentskaber inviterer og henter medlemmerne til disse samtaler. „Vi har set 150 mennesker blive genaktiveret i vores stav i det sidste år," siger han. „Nogle af dem er hele familier."

ABEL TORIZ (LÆNGST TIL HØJRE) MED VELINO OG SARA FRA PUEBLA, MEXICO, SAMMEN MED TO AF DERES BØRN, CESAR OG SARA.

kommet. Carlos var blevet døbt som 17-årig, men han tog ikke på mission, som hans sidste dages hellige venner gjorde. Da de var taget afsted, fik han nye venner – venner med dårlige vaner. „Jeg begyndte at ryge og drikke. Jeg var ellers aktiv lige til da – jeg var endda ældste – og jeg fik kvaler med min samvittighed. Lige fra dengang har jeg haft en rædsom tilværelse."

Han giftede sig med et ikke-medlem, Haydée. „Vi savnede hele tiden et eller andet i vores liv," siger han. Så mistede han sit job. Problemerne tårnede sig op. „Jeg begyndte at komme sammen med mennesker, der var endnu værre. Mennesker, der brugte narkotika og fyldte deres liv med denne verdens ting."

„I stedet for at få stærkere sammenhold under vores prøvelser, blev vi mere adskilt rent følelsesmæssigt," siger Haydée.

Missionærerne og Kirkens medlemmer kom ofte og opmuntrede ham, og han kom endda i Kirken en gang. „Men jeg kunne ikke klare det på grund af min dårlige samvittighed," siger han.

Til sidst fik han et godt job som radiooperatør hos politiet. Men han kunne stadig ikke finde fred. „Jeg gik i min kones kirke sammen med hende og pigerne og ledte efter det, som jeg savnede, men jeg fandt det aldrig. Jeg talte med præsterne og tryglede dem med tårer i øjnene om at hjælpe mig, men de vidste ikke, hvordan de skulle gøre det." Haydée fik missionærlektierne, men hun ønskede ikke at blive døbt.

Så i november 1986 skete ulykken, hvor Carlos brækkede ryggen. Heldigvis lykkedes operationen – han blev ikke lammet. „Da jeg kunne gå igen, blev jeg klar over, at min himmelske Fader havde hørt min bøn, selv om jeg var beruset. Hvordan var det muligt? Jeg vidste, at der var et formål med mit liv. Jeg bad Gud om hjælp." Fra det øjeblik drak Carlos aldrig mere alkohol.

To søstermissioærer besøgte i februar denne mindre aktive familie, som de havde stående på deres liste. „De kom lige på det rette tidspunkt!" siger Carlos. „Hvis de var kommet før eller efter dette tidspunkt, så var mit hjerte ikke parat, og jeg var atter gået glip af muligheden. Jeg gjorde mig hård og sagde, at jeg ikke havde tænkt mig at komme tilbage til Kirken. Men indvendig råbte jeg om hjælp."

Søstrene blev ved med at komme, og de gav Carlos og Haydée lektierne igen. Haydée fik et vidnesbyrd og blev døbt i marts – nøjagtigt fire måneder efter Carlos' ulykke. Carlos holdt op med at ryge og begyndte at gå i kirke sammen med Haydée og deres to døtre. Nu underviser han i ældsternes kvorum og hun underviser i Primary.

„Der er sket en total forandring," siger Haydée. „Vi takker vor Fader i Himlen for, at hele familien samlet i Kirken! Hvis det ikke var for Kirken, ville vi måske ikke være sammen mere. Hvem ved, hvad der så var sket os?" (Se „De kom ikke tilfældigt").

De kom ikke tilfældigt

Det var ikke tilfældigt, at disse søstre besøgte familien Barrera. Missionærerne i Costa Rica har til opgave at besøge alle medlemmer – aktive såvel som inaktive, og give dem en række lektier for medlemsmissionærer samt bede om henvisninger til venner, som ikke er medlemmer.

„Det var én af nøglerne til vores succes med at få medlemmerne involveret i missioneringen," siger Mervyn Arnold, som siden da har færdiggjort sin opgave som missionspræsident. „Vores missionærer behøver ikke at banke på døre, for de får henvisningerne fra medlemmerne. Og de mindre aktive giver lige så mange henvisninger som de aktive – somme tider flere."

Her er en af de største fordele: „Vi har haft stor succes med at lade missionærer genaktivere folk, samtidig med at de fik henvisninger af dem. Hvis I spørger folk i wardene, hvordan de er blevet aktive, så vil en hel del af dem sige, at missionærerne, besøgte dem regelmæssigt og gav dem missionærlektierne."

SAN JOSÉ, COSTA RICA: „Jeg vil så gerne tilbage"

Daniel Frankson havde fået missionærlektierne hjemme i Canada sammen med sin mor, da han var 14 år. Da han var

FOTOGRAFERET AF ALFONSO MONTERO GUITERREZ

ET INDRE ØNSKE OM AT KOMME TILBAGE TIL KIRKEN, FØRTE TIL EN NY OMVENDELSE FOR DANIEL FRANKSON – OG TIL AT HANS KONE BLEV DØBT.

sytten år, inviterede hans søster, der bor i Costa Rica, ham ned for at bo hos sig og sin familie, så han kunne studere i San José. Den første dag han var der, så han missionærerne gå forbi, da han kiggede ud af vinduet. Han fik lektierne endnu engang og blev døbt.

Men tanken om at få præstedømmet skræmte ham. Hans veninde og senere hustru i Costa Rica var stærkt engageret i sin egen kirke. Hun gjorde ham klart, at hun ikke var interesseret i hans religion. Han var ikke aktiv i de næste fem år.

En dag mødte Daniel en ven, og nogle følelser, som havde samlet sig i hans hjerte, kom pludselig op i ham: „Jeg vil så gerne tilbage til Kirken. Du må sende mig én eller anden." Han vidste ikke, at vennen nu var grenspræsident – og havde rig mulighed for at sende én eller anden! „Jeg syntes, at mit liv trængte til at blive bragt i orden. Noget i mig sagde: ‚Nu har du brug for præstedømmet!' Da jeg mødte min ven, følte jeg, at der var en grund til, at han befandt sig netop der."

Det varede ikke længe, før hans hjemmelærere stod uden for døren. „De sagde, at de ville komme hver søndag, og det gjorde de." Det ville jeg ikke undvære! Det var pragtfuldt. Der kom nogen, og de sagde bare: „Vi er på din side!"

Daniel fik overdraget Det Aronske Præstedømme, og så tog han missionærerne med hjem, så de kunne undervise hans hustru, Ana. „Hun gjorde det virkelig svært for dem," siger han smilende. „Den ene ældste sad og ledte i sine bøger for at finde svar, mens den anden bar vidnesbyrd." Hun fik lektierne af mange forskellige missionærer. Til sidst sagde hun bare: „Jeg tror, at det er sandt!"

Daniel døbte hende, og året efter blev deres to små piger beseglet til dem i templet i Guatemala City. Da de kom hjem til Costa Rica, viste Anas afdøde bedstefar sig for dem en aften, mens de sad og studerede Mormons Bog. Han sagde udtrykkeligt til dem tre gange: „Ana, jeg har brug for evangeliet!"

„Det styrkede hende virkeligt," siger Daniel. „Vi skal snart til templet igen og udføre hans ordinanser."

Ana underviser en primaryklasse, og Daniel er medlem af højrådet. Når han taler om sin opgave i missioneringen, bliver han ivrig. „Hver uge inviterer vi folk, der ikke er medlemmer hjem, og præsenterer dem for missionærerne eller taler med dem. Og der er blevet nogle døbte på grund af det. Man kan ikke forkynde noget, man ikke selv efterlever." (Se „Hold kontakten ved lige"). □

„Jeg er hyrde"

Arbejdet med at genaktivere medlemmer i Mexico og Mellemamerika er lig det, der udføres andre steder i Kirken. Det gøres i den hensigt at hjælpe folk med at komme tilbage til Kristus. „Jeg er hyrde," siger grenspræsident Jorge Uboldi, ligesom også andre ledere siger. „Jeg kan ikke bare sidde på mit kontor og lade fårene fare vild! Jeg må ud og opsøge dem."

Før optegnelser

Daniel Frankson ved af erfaring, at det er vigtigt at holde nær kontakt med nydøbte medlemmer. Formålet er at holde de nyomvendte aktive. Et middel, som han og andre stavs- og missionsledere over hele Mexico og Mellemamerika bruger, har vist sig at være meget effektivt.

I de tre måneder, efter folk er døbt, følge missionærerne med i de nyomvendtes fremgang ved at udfylde et grønt kort (i Danmark „Checkliste over nydøbte"), hvor de noterer begivenheder, som f.eks. når de nyomvendte har fået „Lektier for nye medlemmer", holdt tale eller bedt i Kirken og taget imod en kaldelse. Her skal også stå, når mandlige medlemmer får overdraget præstedømmet og bliver hjemmelærere.

Udover det nævnte grønne kort følger wardets missionsleder også med i en notatbog. Han samler oplysninger om alle nyomvendte i wardet og samordner missionærernes og wardsledernes indsats for de nye medlemmer, for at hjælpe dem til at blive indlemmet i Kirkens fællesskab.

„Jeg synes, at det lykkes os langt bedre at holde folk aktive på grund af dette," siger en leder. „Missionærerne udfylder kortene og wardsmissionslederne følger op, og flere mennesker forbliver aktive."

ARBEJDET HØRER ALDRIG OP

ET BLIK PÅ EN PROFETS LIV

April er generalkonferencemåned. I to dage, ved fire møder og et præstedømmemøde, vil Kirkens medlemmer modtage inspireret vejledning fra generalautoriteterne vedrørende deres liv i dagligdagen. Herrens profet, præsident Ezra Taft Benson, vil præsidere ved konferencemøderne. I år har præsident Benson været Kirkens præsident i fem år. Han blev ordineret og indsat i 1985, ved præsident Spencer W. Kimballs død.

Præsident Benson, der nu er 90 år, er ikke så fysisk aktiv, som han godt kunne tænke sig, men han kan stadig udføre sine ansvarsopgaver i Kirken. Han mødes dagligt med sine rådgivere og generalautoriteterne. Han præsiderer ved de regelmæssige møder med Brødrene og går i templet hver uge sammen med søster Benson.

Præsident Bensons liv har hovedsagligt været optaget af arbejde. Han var kun fire år, da han begyndte at hjælpe til på familiens gård i Idaho. Da han var fjorten, blev hans far kaldet bort fra familien på en 3-års mission, hvorpå Ezra fik endnu flere pligter. Siden da har hans liv bestået af arbejde og af at betjene sin familie, Kirken, samfundet og nationen.

Her følger nogle billeder fra præsident Bensons travle liv – et stadigt eksempel på trofasthed og tjenesteydelser. □

PRÆSIDENT OG SØSTER BENSON BLEV GIFT FOR NÆSTEN 64 ÅR SIDEN I SEPTEMBER 1926.

PRÆSIDENT OG SØSTER BENSON SAMMEN MED DERES BØRN, DA PRÆSIDENT BENSON BLEV KALDET TIL DE TOLVS KVORUM I 1943: BONNIE (PÅ SIN FARS SKØD), MARK, BARBARA, BEVERLY OG REED (STÅENDE).

ØVERST: PÅ DETTE BILLEDE FRA 1943 ER ÆLDSTE SPENCER W. KIMBALL (TIL VENSTRE) OG ÆLDSTE BENSON DE NYESTE MEDLEMMER AF DE TOLVS KVORUM.

NEDERST: PÅ DETTE BILLEDE, SOM ER TAGET I STAVANGER I NORGE, I MARTS 1946, SES ÆLDSTE BENSON TIL VENSTRE SAMMEN MED DEN NORSKE MISSIONSPRÆSIDENT, PRÆSIDENT A. RICHARD PETERSON, I MIDTEN, OG DEN NORSKE OVERSÆTTER, ERLING MAGNESEN.

I 1952 BLEV ÆLDSTE BENSON UDNÆVNT TIL DEN AMERIKANSKE REGERING SAMMEN MED PRÆSIDENT DWIGHT D. EISENHOWER (ØVERST I MIDTEN), OG PÅ DEN MÅDE KOM HAN I OFFENTLIGHEDENS SØGELYS. HAN SPILLEDE EN EFFEKTIV ROLLE SOM NATIONENS LANDBRUGSMINISTER, HVAD ENTEN HAN ARBEJDEDE GENNEM MEDIERNE (ØVERST) ELLER BESØGTE ET LANDBRUG, DER VAR RAMT AF TØRKE (TIL VENSTRE).

ÆLDSTE BENSON VIRKEDE SOM PRÆSIDENT FOR DEN EUROPÆISKE MISSION I MIDTEN AF 60-ERNE – EN TID SOM BRAGTE BÅDE FADEREN, MODEREN OG DEN YNGSTE DATTER, BETH, STOR GLÆDE.

NEDERST: PÅ „EZRA TAFT BENSON-DAGEN" I JULI 1976, VAR PRÆSIDENT BENSON ÆRESGÆST VED EN PARADE TIL HANS ÆRE I PRESTON, IDAHO.

FAMILIEN BENSON PÅ BESØG HOS PRÆSIDENT EISENHOWER (I MIDTEN) I DET HVIDE HUS I WASHINGTON D.C.

ÆLDSTE BENSON HILSER PÅ PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY (TIL HØJRE) VED EN GENERAL-KONFERENCE I 1960.

TIL HØJRE: SIDEN 1943 HAR PRÆSIDENT BENSON TILBRAGT EN STOR DEL AF SIN TID SAMMEN MED SINE BRØDRE I DE TOLVS KVORUM. I DAG NYDER HAN STØTTE AF MÆND SOM HANS TO RÅDGIVERE – PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY, TIL VENSTRE, OG PRÆSIDENT THOMAS B. MONSON.

TIL VENSTRE: PRÆSIDENT BENSON GLÆDER SIG OVER ET BESØG PÅ SIT KONTOR AF BØRN I PRIMARY-ALDEREN:

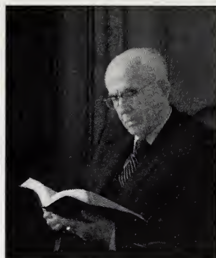

PRÆSIDENT BENSON, TIL HØJRE, SAMMEN MED DAVÆRENDE VICEPRÆSIDENT FOR USA, GEORGE BUSH, DER BESØGTE SALT LAKE CITY.

I 1989 MODTOG PRÆSIDENT BENSON DEN HØJESTE MEDALJE SOM NATIONENS BEDSTE BORGER, FORDI HAN „HAR VIET SIT LIV TIL TJENESTEN AF FÆDRELAND, SAMFUND, KIRKE OG FAMILIE."

PRÆSIDENT BENSON HAR GIVET ET SÆRLIGT BUDSKAB TIL DE HELLIGE OM AT STUDERE OG ANVENDE MORMONS BOG OG LADE BOGENS BUDSKAB STRØMME UD OVER HELE JORDEN.

FOTOGRAFIER AF BUSATH FOTOATELIER I SALT LAKE CITY

OG MENS DE SPISTE, SAGDE FRELSEREN: „SANDELIG SIGER JEG EDER; EN AF JER VIL FORRÅDE MIG." DA BLEV DE MEGET BEDRØVEDE OG BEGYNDTE HVER ISÆR AT SPØRGE HAM: „DET ER VEL DOG IKKE MIG, HERRE?" MEN JUDAS, SOM FORRÅDTE HAM, TOG TIL ORDE OG SPURGTE: „DET ER DOG VEL IKKE MIG?" FRELSEREN SAGDE TIL HAM: „DU HAR SELV SAGT DET." JUDAS GIK STRAKS UD. (SE MATTÆUS 26:21-25; JOHANNES 13:30).

I år har præsident Ezra Taft Benson været præsident for Kirken i fem år. Han er 90 år, kan stadig udføre sine ansvarsopgaver, og han lever et eksemplarisk liv i trofast tjeneste for Kirken. Se „arbejdet hører aldrig op", side 42.

PB MA 9004 DA